

ΕΝΟΤΗΣ

ΚΑΙ

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ!

Πᾶσα πόλις καὶ κόμη ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἔχει, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, οὐ μόνον ἰδίαν δημογεροντίαν ἐπιτροπικῶς διέπουσαν τὰ τῆς κοινότητος, ἀλλὰ καὶ ἴδιον προκαταρκτικὸν σχολεῖον· διὸ καὶ παρ' ἡμῖν ὀλίγιστοι οἱ πάντως ἀγράμματοι, παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Τὰ σχολεῖα ταῦτα εἶναι συνήθως διττὰ, τὰ μὲν ἀλληλοδιδακτικά, τὰ δὲ ἐλληνικά, διδάσκοντα πᾶν ὅτι ἕκαστος πολίτης ὀφείλει νὰ γνωρίῃ, ἢτοι τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν γενικὴν ἱστορίαν, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ἐν τισιν αὐτῶν οἱ μαθηταὶ μανθάνουσι καὶ ὀλίγα λατινικά καὶ γαλλικά.

Ἡ ἐκπαίδευσις αὕτη, εἰ καὶ ἐλλειπῆς

ἔτι οὐσα πολλαχοῦ, ὑπεκκαίει οὐδὲν ἦττον τὸν πρὸς τὴν παιδείαν πατροπαράδοτον τοῖς Ἑλλησιν ἔρωτα, καὶ διαφυλάττει τὸ ἔναυσμα τῆς φιλοπατρίας, ὅπερ ἀναρρῖπισθὲν ἐσχάτως, κατεπύρσευσε τὴν Ἀνατολήν. Διὸ οὐδὲν ἄπορον ἂν βλέπομεν τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλῆς Ἑλλάδος καταλείποντας ἐν ταῖς διαθήκαις αὐτῶν παντοῖα κληροδοτήματα ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ ἐλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων.

Ἄλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ἁγία Σύνοδος ἐποπτεύει τὰ προγράμματα τῶν γυμνασίων καὶ τῶν σχολείων, τροποποιούσα πολλάκις αὐτὰ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐν τινι ἐσχάτως δημοσιευθεῖσα ἀλληλογραφία τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Γρηγορίου βλέπομεν πλείστας αὐτοῦ ἐπιστολάς ἀφορώσας εἰς τὸν διοργανισμὸν τῶν σχολείων τοῦ ἔθνους. Ἐν ἔτει 1857

ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνεθεώρησε τὸν γενικὸν κανονισμὸν τῶν σχολείων καὶ γυμνασίων τῆς Τουρκίας, ἡ δὲ περὶ τούτου πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος ἔχει μέγα κύρος καὶ ἐν τῷ παρόντι.

Τινὰ τῶν σχολείων τούτων ἔχουσι μεγαλειτέραν σημασίαν· οἷον ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃ τοῦ γένους Σχολῆ, οὐσα ἀληθὲς γυμνάσιον, ἐν ᾧ οἱ μαθηταὶ παιδεύονται κατὰ τὸ πρόγραμμα τῶν λυκείων τῆς Γαλλίας· οἷον ἡ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Σεβαστοπούλου συσταθεῖσα Εὐαγγελικὴ λεγομένη σχολὴ τῆς Σμύρνης· οἷον τὸ γυμνάσιον τῆς Φιλιππουπόλεως, ὅπερ κέκτηται λαμπρὰν βιβλιοθήκην καὶ μουσεῖον, ὡς ἡ σχολὴ τῆς Σμύρνης· τὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἰδρυθὲν παρὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀβέτη· τὸ τῶν Ἰωαννίνων, ὅπερ ὑπάρχον ἦδη ἀπὸ δύο αἰώνων, φέρει σήμερον τὸ ὄνομα τῶν τελευταίων

αυτῶν εὐεργετῶν, τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμα-
δῶν. Τὸ γυμνάσιον τῶν Ἰωαννίνων ὠνο-
μάζετο κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα
Σχολεῖον τοῦ Γκοῦμα, ἐκ τοῦ ὀνό-
ματος τοῦ μεγάλου ἐν Βενετία Ἑλληνας
ἐμποροῦ, ὅστις ἰδρύσεν αὐτὸ ἐκ τῶν ἰδίων.
Ἄλλ' ἐν ἔτει 1820 μεγάλη πυρκαϊὰ ἐκρα-
γεῖσα ἐν Ἰωαννίνοις ἀπετέφρωσε πάντα
τὰ δημόσια καταστήματα τῆς ἑλληνικῆς
κοινότητος. Ὅκτῶ δὲ μετὰ ταῦτα ἔτεσι
πέντε ἀδελφοὶ ἠπειρώται, ὁ Ἰωάννης, ὁ
Ἀναστάσιος, ὁ Μιχαῆλος, ὁ Ζώης καὶ ὁ
Νικόλαος Ζωσιμαῖοι, καθισταμένοι ἀπὸ
πολλοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐπλοῦτησαν ἐμπο-
ρευόμενοι, προσήνεγκον τῇ πατρίδι πᾶσαν
αὐτῶν τὴν περιουσίαν πρὸς ἐπανόρθωσιν
τῶν καταστραφέντων ἰδρυμάτων. Καὶ τὰ
μὲν πρῶτα κεφάλαια, ὧν μέρος ἀπωλέσθη
συνεπεία πολιτικῶν συμβάντων καὶ πολυ-
πλόκων διαχειρήσεων, φέρουσιν ἐν τῷ
παρόντι εἰσόδημα ἐτήσιον 110,000 δραχ-
μῶν, δι' ὧν διατηρεῖται ἐν γυμνάσιον
ἐκ τεσσάρων συγκεκριημένων κλάσεων
μεθ' ἐνὸς μουσείου ἐργαλείων τῆς φυσικῆς
καὶ χημείας, καὶ μία ἑλληνικὴ σχολή,
εἰς ἃ φυτῶσιν ὑπὲρ τοὺς 400 μαθητὰς·
πρὸς δὲ μία βιβλιοθήκη, ἐν ἣ ἐνεταμιεύ-
θησαν πάντες οἱ Ἑλληνες καὶ Λατῖνοι
συγγραφεῖς καὶ πάντα τὰ ἀξιολογώτατα
συγγραμματα τῶν νεωτέρων χρόνων, οὗσα
ἀληθῆς « ψυχῆς ἰατρεῖον » κατὰ τὸν
Ὄσμανδιδαν. Συνφθὰ δὲ τῇ θελήσει τῶν
ἰδρυτῶν οἱ καθηγηταὶ συνέγραψαν καὶ ἐτύ-
πωσαν τὰ ἀναγκαῖα τοῖς μαθηταῖς
βιβλία, ἅτινα διανέμονται αὐτοῖς δωρεάν.
Οἱ ἄποροι τῶν μαθητῶν λαμβάνουσιν ἐτη-
σίαν ἐπιχορήγησιν, κατοικοῦσι δὲ παρὰ τοῖς
ιδιώταις, δαπάναις τοῦ Ζωσιμαίου καθι-
δρύματος. Τέλος δὲ δύο τῶν εὐφροσύνων
καὶ ἐπιμελεστάτων μαθητῶν ἀποστέλλον-
ται κατ' ἔτος ὅπως περατώσωσι τὰς σπου-
δὰς αὐτῶν εἰς τι τῶν μεγάλων τῆς Εὐ-
ρώπης πανεπιστημίων.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀποφοίτων τρέπονται
εἰς τὴν ἐμπορίαν, ἄλλοι δὲ γίνονται διδά-
σκαλοι, δικηγόροι καὶ ἰατροὶ, ἀλλὰ φεῖ!
οὐδεὶς σπουδάζει τὴν πρακτικὴν μηχανι-
κὴν ἢ κλάδον τινὰ βιομηχανίας, ὀλίγοι
δὲ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν. Καθόλου δὲ
οὐδεὶς τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐπανερχομένων
ὁμογενῶν σπουδαστῶν φροντίζει νὰ ἐφαρ-
μώσῃ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ πρακτικῶς
τὰς ἐπιστήμας, ἅς ἐσπούδαζε, πρὸς προα-

γωγὴν τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας καὶ τῆς
δημοσίας καὶ ιδιωτικῆς οἰκονομίας. Ἐξ
οὐ ἐξηγεῖται διὰ τί ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κα-
θόλου διατελεῖ ἀδαεστατος πάσης τέχνης
καὶ μηχανικῆς γνώσεως, οἱ δὲ λογιώτατοι,
καὶ πάντες σχεδὸν οἱ κυβερνῶντες τὴν
Ἑλλάδα πολιτικοί, οὐ μόνον ἠγνόησαν
καὶ ἀγνοοῦσιν ὅ, τι γνωρίζει ἐν Εὐρώπῃ
ὁ τυχὼν ἐργάτης, ἀλλ' οὐδὲ θέλουσι
νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι ἐν τῷ θετικῷ τούτῳ
αἰῶνι πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς τῆς
παιδείας καὶ τῶν ἐπιστημῶν εἶναι ἡ διὰ
τούτων ἐπίδοσις τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς
γεωργίας, τῶν δύο μοχλῶν τῆς εὐμε-
ρείας παντὸς ἔθνους· ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀφεί-
λει νὰ καταστῇ οὐ μόνον παιδεύσεως,
ἀλλὰ καὶ πάσης τέχνης καὶ βιομηχανίας
ἑστία πρὸς ἀναμόρφωσιν τῆς Ἀνατο-
λῆς· ὅτι αἰτία τῆς καταμαστιχούσης τὴν
Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα πενίας εἶναι ἡ
παντελής ἑλλείψις βιομηχανίας, ἥς ἕνεκα
τὰ φυσικὰ προϊόντα τῶν χωρῶν τούτων
ἀποστέλλονται ἐπὶ εὐτελεστάτῃ τιμῇ εἰς
τὴν Εὐρώπην, ἐπανερχόμενα δὲ κατερι-
γρῶσμένα πωλοῦνται δεκαπλασίονος τοῖς
ταλαιπώροις κατοίκους τῆς Τουρκίας καὶ
τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες δὲν δύναται εἰσεῖ-
ναι νὰ ἐνοήσωσι πόθεν προέρχεται ἡ αὔξουσα
εὐμερία τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ ἐμμένουσα
ἀθλιότης τῶν κατοίκων τῆς Τουρκίας καὶ
τῆς Ἑλλάδος. Διότι δὲν δύναμεθα νὰ
ὀνομάσωμεν ἔτι βιομηχανίαν τὰς ἀπὸ τινος
γενομένης ἐν Ἑλλάδι σποραδικῆς ἀπο-
πείρας καταστάσεως βιομηχανικῶν ἐργα-
στηρίων, ὧν τὰ προϊόντα δὲν ἐπαρκοῦσιν
ἔτι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, οὐδὲ εἰς τὸ μυριο-
στημόριον τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου.

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν τρόπον συνέ-
στησαν καὶ τὰ γυμνάσια τῶν λοιπῶν πό-
λεων τῆς Τουρκίας, προικισθέντα ὑπὸ
γενναίων ὁμογενῶν, πλουτησάντων ἐν τῇ
ἀλλοδαπῇ, οἱ οἱ Καπλάνοι, οἱ Ἰωνῖοι,
οἱ Τοσίται κ. λ., συνιστῶνται δὲ ὡση-
μέραι ἄλλα νέα, ὡς π. χ. ἐν τινὶ μικρᾷ
τῆς Ἠπείρου κώμῃ κειμένη ἀντικρὺ τοῦ
Ἀργυροκάστρου ἐχούσῃ μολὺς ἑκατοντάδα
τινὰ οἰκίαν ὃ ἐν Κωνσταντινουπόλει γεν-
ναϊώδους ὁμογενῆς Χριστάκης Ζωγράφου
ἰδρύσεν ἐσχάτως ὄργανοτροφεῖον καὶ σχο-
λῆν, ἐν ἣ ἐκπαιδεύονται τὰ τέκνα τῶν
περιοίκων. Ἐν δὲ τῇ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ
Κ. Λαμπριδίου ἐκδοθείσῃ ἐσχάτως περι-

γραφῇ τοῦ δήμου τῆς Ζαγοράς, ἐκπλήτ-
τεται τις ἀληθῶς βλέπων ὅποσα δαπα-
νῶνται φιλοτίμως κατ' ἔτος εἰς τὰ σχο-
λεῖα καὶ αὐτῶν τῶν ἀσημοτάτων κωμῶν
τῆς Ἠπείρου, τοῦθ' ὅπερ περιποιεῖ μεγί-
στην ἀληθῶς τιμὴν τοῖς ἠπειρώταις. Ὁ
ἐν Μασσαλία Κ. Ζαφειρόπουλος ἐπεμψεν
ἐσχάτως εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις πρὸς διαδο-
σιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων Σύλλογον
25,000 δραχμῶν πρὸς ἐκτύπωσιν γεω-
γραφικῶν πινάκων καὶ διανομὴν αὐτῶν εἰς
πάντα τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος· ὁ δ' ἐν
Βουκορεστῷ Κ. Κωνσταντῖνος Ζάππας,
ἄξιος διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ ἐξα-
δελφου Εὐαγγέλου Ζάππα τοῦ καταστήσαν-
τος τὰ νεώτερα Ὀλύμπια, ἐπεμψεν εἰς τὸν
ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύλλογον σπουδαῖα
χρημάτων ποσὰ ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν σχο-
λεῖων καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέντος Ζάπ-
πειου Διδακταλείου. Ὁ δὲ πρὸ δύο
ἔτων ἀποβιώσας ἄρχιεπίσκοπος Πατρῶν
καὶ Ἠλείας Κύριλλος Χαιρωνίδης ἐκλη-
ροδότησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εἰκοσα-
κισχιλίας δραχμῶν, ὅπως ἐκ τοῦ τόκου
αὐτῶν τελεῖται κατὰ τριετίαν θεολογικὸν
διαγώνισμα καὶ βραβεύεται ἡ ἀρίστη τῶν
ὑποβαλλομένων συγγραμμάτων. Ὁ δὲ Δημή-
τριος Ρογδότης, καταγόμενος ἐκ τινος
ἀρχαίας τῆς Θεσσαλονίκης οἰκογενείας, ἥτις
ἀνέκαθεν μεγάλως εὐηργέτησε τὴν πόλιν
ταύτην, ἀποβιώσας τῇ 25 φεβρουαρίου
ἔ. ἔ., ἐκληροδότησεν ὑπὲρ τῶν εὐεργετι-
κῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων
τῆς πόλεως ταύτης πέντε χιλιάδας Ὀθω-
μανικῶν λιρῶν ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ κατατεθῶ-
σιν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλ-
λάδος, οἱ δὲ τόκοι νὰ χρησιμεύωσιν εἰς
τὰς ἀνάγκας τῶν ῥηθέντων καταστημά-
των· χιλίας δὲ λίρας ἔδωκεν εἰς τὸ ἐν
Ἀθήναις Ἀρσάκειον.

Ἄλλ' ἐνταῦθα δὲν πρότιθέμεθα ν' ἀπα-
ριθμήσωμεν πάσας τὰς ὑπὲρ τῶν κοινω-
φελῶν καταστημάτων καὶ τῆς διαδόσεως
τῆς παιδείας εὐεργεσίας τῶν ἀπανταχοῦ
ὁμογενῶν, ἀλλ' ἵνα καταδείξωμεν μᾶλλον
διὰ τινῶν σποραδικῶν παραδειγμάτων ὅτι
ἡ φιλοτατρία εἶναι ἔμφυτος καὶ κοινὴ πᾶσι
τοῖς Ἑλλήσι καὶ αὐτοῖς τοῖς πενεστάτοις.

« Παρέστην τυχαίως, λέγει Γάλλος
τις φιλέλλην συγγραφεὺς, μιᾶ τινὶ τῶν
καθημερινῶν ἀκροάσεων τῶν ἐν Τουρ-
κίᾳ ἐπισκόπων, αἵτινες, ἀρχόμενοι τῇ
πρωίᾳ, καταλήγουσι τὸ ἑσπέρας. Ἐκ τῶν

προσελθόντων, οἵτινες ἀνήκον εἰς παντοίας
κλάσεις ἤτο καὶ πτωχὴ τις γραῖα, ἥτις
δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ τὴν αἴτησιν αὐ-
τῆς. Τέλος ἐνοήσαμεν ὅτι, ἀποθανόντος
ἤδη τοῦ υἱοῦ Νικολάου, ἐπειδὴ πάντες οἱ
συγγενεῖς εἶχον τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐπεθύμει
νὰ κληροδοτήσῃ τὴν καλύβην καὶ τὰς δύο
βοῦς, ἧτοι πᾶσαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν,
συμποσομένην εἰς 2,000 δραχμῶν, εἰς
τὸ ἔθνος. Διὰ τῆς λέξεως ἔθνος ἐνόησε
ἡ Ἀθήνα. Ἄλλ' ἐζήτησε νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ
μητροπολίτου τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ δια-
θέσῃ αὐτὰ ἐπ' ἀγαθῷ παντὸς τοῦ ἔθνους.
Ὁ σεβαστὸς καὶ φιλόπατρις μητροπολί-
της συνεβούλευσεν αὐτῇ νὰ δώσῃ τὰς μὲν
4,000 δραχμῶν εἰς τὸ Ἀρσάκειον παρθε-
ναγωγεῖον, τὰς δὲ ἑτέρας 1,000 εἰς τὸ
Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πρὸς τὸν
ἑλληνισμὸν ἀφοσίωσις αὐτῆ, προστίθησιν
ὁ περὶ οὐ ὁ λόγος συγγραφεὺς, εἶναι αὐ-
θόρητος καὶ γενικὴ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι,
καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγνοοῦσι τὴν πολιτικὴν
σημασίαν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους
αὐτῶν. Ἐπειδὴ αἰσθητὰ τι μόνιμον καὶ
ἐπικρατέστερον πάσης ἐπιστήμης καὶ γνώ-
σεως πείθει αὐτοὺς ὅτι ἡ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι
ἰσχύει καὶ ἰσχύσει μεγάλως πρὸς τὴν κοι-
νὴν τοῦ ἔθνους εὐημερίαν. »

Καὶ τῷ ὄντι οἱ τουρκοκρατούμενοι
Ἑλληνες, ὅσοι διεφύλαξαν ἀμυγῇ τὰ ἐθνικὰ
αὐτῶν προσόντα, ἦτοι τὰς παραδόσεις,
τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν, ἐκστάντες
τῆς μακρᾶς ληθαργίας τοῦ μεσαιῶνος, ἀνε-
θάρτησαν ἰδόντες τῷ 1830 ἀπληθερω-
μένον μετὰ ὀκταετίης ἀγῶνας τὸ πεμπτη-
μόριον τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ἐπειδὴ τὸ
μικρὸν τοῦτο βασίλειον κατέστη εὐθύς οὐ
μόνον ἐγγύτητον αἰσιωτέρου μέλλοντος πά-
σης τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπέ-
δειξεν ὅτι αἱ περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ
ἔθνους ἐλπίδες δὲν ἀπέθησαν μάταιαι,
πρὸς δὲ, τί δύναται νὰ κατορθώσῃ λαὸς
μη ἀπελπιζὼν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Διὸ
καὶ ἄσμενοι συνετέλεσαν πρὸς τοὺς ἄλλους
παντὶ σθένει καὶ εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ Πα-
νεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ εἶναι ἔργον
ὀλοκλήρου τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ οὐχὶ
τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἢ τῶν ἐν
Ἑλλάδι Ἑλλήνων. Καὶ ὅτε ἐδέξασθαι νὰ κα-
τασκευασθῇ τὸ λαμπρὸν τοῦτο τέμενος τῶν
Μουσῶν, ἡ μὲν ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ἔδωκε
μόνον 300,000 δραχμῶν, οἱ δὲ ἐν Τουρ-
κίᾳ, ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀλλοχθῶ ὁμογενεῖς,

προσήνεγκον ὑπὲρ τὸ ἥμισυ ἑκατομύριον
(μέγα ποσὸν ὡς πρὸς τὰς τότε περιστά-
σεις), καθὰ μαρτυροῦσιν οἱ δημοσιευθέντες
κατάλογοι, ἐν οἷς βλέπει τις τὰς προσφο-
ρὰς καὶ τῶν ἀσημοτάτων κωμῶν. Ἀπο-
τελεσθέντος τοῦ μνημείου, πάλιν ὀλοκλή-
ρον τὸ ἔθνος ἐπροικοδόμησεν αὐτό. Ὁ
πρύτανης κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους
ἀναγινώσκει τὸν κατάλογον τῶν ὑπὲρ τοῦ
Πανεπιστημίου συνεσφορῶν καὶ κληροδο-
τημάτων. Ἐν αὐτοῖς βλέπομεν παρὰ τι
δάσος δοθὲν ἐν Βλαχίᾳ, ἢ παρὰ τὸ ἐν Μαν-
σοῦρᾳ ἐργοστάσιον τοῦ Ἐμμανουὴλ Κων-
σταντίνου, καπηλεῖον τι κείμενον ἐπὶ τινος
ἀγνώστου ἀκτῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ
οἰκίας κειμένης ἐν κώμῃ ἐπιλεησμένης
καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἐπιμελημένοις τῶν
γεωγραφικῶν πινάκων¹.

Τὰ εἰσοδήματα τοῦ Πανεπιστημίου
ἀνέρχονται οὕτως ἐν τῷ παρόντι εἰς
150,000 δραχμῶν. Πλὴν δὲ τις μαρμα-
ρινος θεμελιωθὴς ἀνωθὶ τῆς κυρίας κλίμακος
τοῦ ἰδρυματος φέρει ἐγγεγλυμμένα τὰ
ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν.

Ἄλλὰ δυστυχῶς αἱ περιστάσεις, καθ'
ἅς τὸ βασίλειον τοῦτο ἐδημιουργήθη, καὶ
ἡ ἀβουλία τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν,
οἵτινες ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐγένοντο ἐπιλή-
σμονες τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ἑλλά-

δος, προωρισμένης ἵν' ἀποθῇ κέντρον τοῦ
ἑλληνισμοῦ, ἐστία παιδείσεως καὶ βιομη-
χανίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὄργανον τῆς
βελτιώσεως τῆς καταστάσεως τῶν ὑπὸ τὴν
Τουρκίαν ὁμογενῶν· ἡ ἀμέλεια τῆς γεωφ-
γίας καὶ τῆς βιομηχανίας, καὶ ὁ ἐκ ταύ-
της ἐπελθὼν μαρμαρῶς· αἱ κατὰ τῆς
Τουρκίας παράκαιροι ἐπιθέσεις οὐ μόνον
ἐβλάψαν καιρίως τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ
ἀπληροτέρωσαν αὐτὴν τῆς ἀγάπης τῆς
Εὐρώπης, ὑπ' ἧς, ἅς μὴ πλανώμεθα, ἦκα-
στα εὐνοούμεθα ἀπὸ πολλοῦ. Ἡ Εὐρώπη,
λησμονήσασα τὰς ἀρετὰς ἡμῶν καὶ τὰ
κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ἀνδρα-
γαθήματα, δὲν βλέπει νῦν ἄλλο ἢ τὰ ἐλατ-
τώματα καὶ τὰς κακίας ἡμῶν. Διότι τότε
μὲν ἐφάνημεν αὐτῇ ἀγωνιζόμενοι ὡς ἄξιοι
ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, νῦν δὲ
πολιτεύμεθα ὡς οἱ τελευταῖοι Βυζαντινοί.

Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον ἡ Ἑλλὰς, ὅποια
εἶναι σήμερον, νομίζεται παρὰ πάντων τῶν
Ἑλλήνων ὡς γῆ ἱερὰ ἀπελευθερωθεῖσα τῇ
συνδρομῇ καὶ τῷ αἵματι ἀπάντων τῶν
κατὰ τὴν Εὐρώπην, Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν
δισεπαρμένων Ἑλλήνων, οἵτινες, μηδὲως
ἀναμνησόμενοι εἰς τὰ χαμαῖζήλα προσω-
πικὰ πάθη, ἅτινα διαιροῦσι καὶ ἐκφυλί-
ζουσι τὴν ἑλληνικὴν κυβερνήσιν, καὶ ἀπο-
κλαίοντες τὰ πολιτικὰ σφάλματα τῶν
ἀπελευθερωθέντων αὐτῶν ἀδελφῶν, πο-
θοῦσιν ἵνα ἴδωσι τέλος καθισταμένους ἐν
τῇ ἐλευθέρᾳ πατρίδι θεσμούςς ἰκανοὺς ἵνα
χρησιμεύωσιν εἰς τὴν πρόσodon καὶ τὴν
δόξαν ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Ποθοῦσι δη-
λαδῆ τὴν εἰλικρινῆ ἐφαρμογὴν καὶ τὴν
ἐδράκωσιν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύμα-
τος, ὅπερ, συγκεκριῶν μὲν τὰ ἀπὸ τῆς
δημοκρατίας καὶ τῆς βασιλείας ἀγαθὰ,
ἀποσοβεῖ τοὺς ἀπὸ τούτων κινδύνους, ἦτοι
τὴν ὀλοκρατίαν, τὴν τυραννίαν καὶ τοὺς
ἐμφυλίους πολέμους· συνάδον δὲ πρὸς τὰς
ἐθνικὰς παραδόσεις, ἐσωτερικῶς μὲν ἀπερ-
γάζεται οἰονεὶ κρᾶμα τῶν δημοκρατικῶν
ἀρχῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς
βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, ἐξωτερικῶς δὲ
δύναται νὰ ἐξηγητησῇ τοὺς πόθους τοῦ
ἔθνους, οὐχὶ διὰ πολέμων καὶ ἀκαίρων
ἐπιθέσεων κατὰ τῆς ὁμόρου Τουρκίας, ἀλλὰ
διὰ τῆς παιδείας, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς
εἰλικρινοῦς συμπεράξεως μετὰ τῶν πρώην
ἀσπόνδων ἡμῶν ἐχθρῶν, τῶν Τούρκων καὶ
τῶν Αὐστριακῶν, πρὸς ἀποσώθησιν τῶν ἐκ
τοῦ Πανσλαβισμοῦ κινδύνων. Α. Μ.

1. Κατὰ τὸν καταστατικὸν πίνακα τῆς ἐν
Ἑλλάδι ἀνωτέρας, μέσης καὶ κατωτάτης ἐκπαι-
δεύσεως κατὰ τὸ ἔτος 1874, ὃν ἐδημοσίευσεν τὸ
ἀρμόδιον ὑπουργεῖον, οἱ τοῦ πανεπιστημίου φοι-
τητα συμποσύνονται εἰς 1352, ὧν 30 ἐν τῇ
θεολογικῇ σχολῇ, 571 ἐν τῇ νομικῇ, 546 ἐν τῇ
ιατρικῇ, 142 ἐν τῇ φιλοσοφικῇ καὶ 63 ἐν τῷ
φαρμακευτικῷ σχολεῖῳ. Ἐδίδασκαν δὲ καθηγη-
ταὶ 53, ὧν 43 τακτικοί, 1 ἐπίτιμος καὶ 9 ἐκτα-
κτοί· ὑφηγηταὶ δὲ 18, ὧν 8 ἐν τῇ ἱατρικῇ,
5 ἐν τῇ νομικῇ, 4 ἐν τῇ φιλοσοφικῇ καὶ 1 ἐν
τῇ θεολογικῇ. Γυμνάσια ὑπῆρχον τῷ ἔτει 1874
ἐν τῷ κράτει 18, ἔγοντα καθηγητὰς 120, μα-
θητὰς δὲ 2,460. Ἑλληνικὰ σχολεῖα 436, ἀρι-
θμοῦντα διδασκάλους 280 καὶ μαθητὰς 7,646.
Δημοτικὰ σχολεῖα ἀρρένων ὑπῆρχον 989, περι-
λαμβάνοντα δημοδιδασκάλους 1,040 καὶ μαθη-
τὰς 63,156. Δημοτικὰ σχολεῖα κορασιῶν 138,
περιέχοντα δημοδιδασκάλους 165 καὶ μαθη-
τριάς 11,405. Ὑπῆρχον δὲ πρὸς τοὺς διαφόρα
σχολεῖα 12, ἀριθμοῦντα διδασκάλους 85 καὶ
μαθητὰς 681. Ἰδιωτικὰ δὲ καὶ ἐταιριῶν παι-
δευτήρια 100, περιέχοντα μαθητὰς 6,888. Εἰς
ταῦτα δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ἀνευ ἀδείας
ὑφιστάμενα ἰδιωτικὰ σχολεῖα εἰς ἃ φοιτῶσιν καθ'
ὑπολογισμὸν 6,800 περίπου μαθηταί. Ἐν συ-
νολῷ λοιπὸν τῷ ἔτει 1874 ὑπῆρχον ἐν Ἑλλάδι
παιδευτήρια 1394 εἰς ἃ ἐφοῦσαν 93,588 μαθη-
ταί. Ἡ καταπληκτικὴ διάδοσις τῶν γραμμάτων
ἐν Ἑλλάδι καταδεικνύεται ἐάν τις συγκρίνῃ τὸν
ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων παιδευτηρίων τε καὶ
μαθητῶν ἐν ἔτει 1830 πρὸς τὸν ἐν ἔτει 1874.
Τῷ 1830 ὁ ὀλοκλήρως ἀριθμὸς τῶν παιδευτηρίων
(ἑλληνικῶν σχολείων καὶ δημοτικῶν ἀρρένων)
ἔφθασεν εἰς 140, ὁ δὲ τῶν μαθητῶν εἰς 9,240,
ἐνῶ τῷ 1874 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ
τῶν μαθητῶν ἐνεκαπλασιάσθη.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

FIRMIN-DIDOT, BRUNET DE PRESLE, PATIN, GUIGNIAUT.

Ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἡ Ἑλλὰς ἀπέβαλε τέσσαρας τῶν θερμωτάτων αὐτῆς φίλων, ἡ δὲ Γαλλία τέσσαρας τῶν διασημοτάτων αὐτῆς ἑλληνιστῶν, μετὰ τὸν Brunet de Presle, τὸν Ἀμβρόσιον Φιρμίνιον Διδότον, μετὰ τὸν Patin τὸν Guigniaut.

Ὁ θάνατος τοῦ πατριάρχου τῶν ἐν Γαλλίᾳ φιλελλήνων καὶ ἑλληνιστῶν, τοῦ ἀγαθωτάτου Φιρμίνιου Διδότου, ὅστις ἐγένετο εἰς τῶν θερμωτάτων ἀποστόλων τοῦ φιλελληνισμοῦ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, καὶ παρέσχε τοῖς Ἑλλησι παντοίας ἠθικὰς καὶ ὕλικὰς εὐεργεσίας, κατελύθησε βαθέως πάντα φιλοπάτριδα Ἑλληνα. Μαθητὴς τοῦ Boissonade καὶ τοῦ Κοραΐ, μεταφραστὴς τοῦ Ἀνακρέοντος τοῦ Θουκυδίδου καὶ Θεοκρίτου, πρῶτος ὁ Διδότος διοργάνωσεν ἐν ἔτει 1823 ἔρανον ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων, καὶ ἐγένετο ὁ πρωταγωνιστὴς καὶ γραμματεὺς τῆς φιλελληνικῆς ἐταιρίας. Πρῶτος αὐτὸς ἐδωρήσατο τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὴν εἰς Ἀνατολὴν αὐτοῦ περιήγησιν, καθ' ἣν ἀνεκάλυψε καὶ λείψανά τινὰ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Τροίας, τὴν πρώτην ἑλληνικὴν φανείσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τυπογραφίαν. Ταυτοχρόνως δὲ ἐδωρήσατο τῇ Χίῳ λαμπρὴν βιβλιοθήκην, ἣν κατέστρεψαν οἱ Τούρκοι κατὰ τὴν τῆς νήσου λεηλασίαν.

« Εἶδον τὸν υἱόν σου, ἔγραφεν ἐκ Φλωρεντίας ὁ Παῦλος Λουδοβίκος Κουριέρ ἐν ἔτει 1810 πρὸς τὸν ἐφευρέτην τῆς στερεοτυπίας Φιρμίνιον Διδότον πατέρα, καὶ οὐδεὶς μοι διαφέρει περισσότερο τούτου. Πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ὀμιλεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ προσδοκᾷ παρ' αὐτοῦ πλεῖστα. »

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ ὁ σεβαστὸς γέρον ἠγάπησε περιπαθεῖς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀπέθανε δὲ παρασκευάζων ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μετ' ἀδαμάστου ζήλου νέαν ἐκδόσιν τῆς μεταφράσεως τοῦ Θουκυδίδου. Ὅσακις ὁ λόγος περὶ Θουκυδίδου, ὁ Διδότος ἦτο ἀνεξάντλητος. Πᾶς γινώσκων τὴν ἑλληνικὴν ἦτο βέβαιος τῆς εὐνοίας αὐτοῦ. Ἦτο δ' εὐτυχὴς ὁσάκις ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ ἑλληνιστῇ, αὐτὸς, ὅστις εἰκοσιπενταετὴς ἐκλείσθη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐν τῷ γυμνασίῳ τῶν Κυθωνίων πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ὁ Ἀμβρόσιος Φιρμίνιος Διδότος κατείχετο καὶ ὑπὸ ἐτέρου πάθους. Ἠγάπα υπερβαλόντως τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ, ἐν ἣ συνήρῳσε πλῆθος θαυμαστῶν χειρογράφων καὶ σπανίων ἐκδόσεων καὶ χαλκογραφιῶν. Διέτριβε δὲ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου κατὰκλειστος, μελετῶν τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν σοφῶν, καὶ θαυμάζων τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων τυπογράφων.

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες περιγράφουσι διὰ μακρῶν τὴν λαμπρὰν κηδεῖαν τοῦ Διδότου, ἐν ἣ παρέστησαν πᾶσαι αἱ Ἀκαδημίαι καὶ οἱ Σύλλογοι δι' ἀντιπροσώπων. Ἡ ἐν Παρισίοις ἑλληνικὴ κοινότης κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ στέφανον ἐκ πολυτίμων ἀνθῶν. Τὰς ταινίας τοῦ ἐπικηδείου φέρου ἐκράτουν ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας, ὁ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς Ἑλλάδος Κ. Ν. Δεληγιάννης καὶ δύο ἀκαδημαϊκοί. Τέσσαρες ἐξέφωνήθησαν ἐπιτάφιοι λόγοι ἐν τῷ νεκροταφείῳ, ἐγκωμιάσαντες τὸν ἀποθανόντα ὡς φιλέλληνα, ὡς φιλόανθρωπον καὶ ὡς καλλιτέχνην. Ὁ ἡμέτερος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος ἀπήγγειλε τὸ ἐξῆς λογιδριον· « Ὡς ἀντιπροσωπεύων τὴν Ἑλλάδα ἔγω καθῆκον ν' ἀποστείνω τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὸν ἐνδοξὸν νεκρὸν, ὅστις, γνωρίσας τὴν πατρίδα μου ἐν ἐποχῇ μεγάλων δοκιμασιῶν, ἐχαιρέτισε μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἀναγέννησιν αὐτῆς, καὶ μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ γῆρατος ἐσεμνύνετο ἐγκαυχώμενος ἐπὶ τῷ τίτλῳ, ἐφ' ᾧ τὸσούτα εἶχε δικαιώματα. Ὁ θάνατος τοιοῦτου ἀνδρὸς δὲν εἶναι ἀπώλεια μόνον τῶν ἑλληνιστῶν, τῶν ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Συλλόγων, ἀλλὰ καὶ ἀληθὲς πένθος τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα τὸ ὄνομα τοῦ Διδότου θὰ διεγείρῃ πάντοτε εἰς πᾶσαν καρδίαν αἰσθήματα διαπύρου εὐγνωμοσύνης. »

Τῇ 8ῃ φεβρουαρίου ἀπέβίωσεν ὀγδοηκοντούτης καὶ ἐπισήμως ἐκπευθεὶς καὶ ὁ πρεσβυτάτος τῶν τῆς φιλολογικῆς Σχολῆς καθηγητῶν, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Κ. Patin, γνωστὸς τοῖς Ἑλλησι καὶ ἐκ τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ συγγράμματος « Μελέται ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τραγικῶν ποιητῶν, » δι' οὗ μάλιστα ἐφημίσθη ἐν

τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ. Ἐπιτάφιον μετὰ ἄλλων ἀπήγγειλε καὶ ὁ ἐπίσης διάσημος ἑλληνιστὴς καὶ φιλέλληνας Κ. Egger. Ἐν δὲ τῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Κ. Caro, εὐφραδῶς ὠμίλησεν ὑπὲρ τῶν ἐξόχων ἀρετῶν τοῦ ἀπεβιώσαντος, μετὰ συγκινήσεως ὑποδείξας τὴν μεγίστην ἀπώλειαν, ἣν ἐκ τοῦ νέου τούτου θανάτου ὑπέστη ἡ Γαλλία.

Μετὰ τὸν Patin τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Γαλλίας ἀπέβαλον καὶ ἕτερον τῶν ἐπισημοτάτων αὐτῶν μελῶν. Ὁ Κ. Guigniaut, παλαιὸς διευθυντὴς τῆς École normale supérieure, παλαιὸς καθηγητὴς τῆς Faculté des Lettres, ἰσόβιος γραμματεὺς ἐπίτιμος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν, ἀπέβίωσε μετὰ βραχείαν ἀσθένειαν, ἄγων τὸ ὀγδοηκοστὸν αὐτοῦ ἔτος.

Ὁ Κ. Guigniaut ὠφέλησε τὴν ἐπιστήμην, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. Ὅτε ὁ Κ. Σαλβανδὺ συνέλαβε τὴν γενναίαν ἰδέαν ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς λογάδας τῶν νέων καθηγητῶν, ὅπως οὕτω ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἐνεπιστεύθη τῷ Κ. Guigniaut τὰς ἡνάς τῆς νέας Σχολῆς.

Ἀποτίνοντες κατὰ καθῆκον ἐλάχιστον ἔθνη κατὰ εὐγνωμοσύνης φόρον πρὸς τὸν σοφὸν καὶ ἐξόχως φιλέλληνα ἄνδρα Brunet de Presle, δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ περὶ βίου καὶ τῆς τελευταῖας αὐτοῦ, καταχωρισθέντα ἐν τῇ Revue politique καὶ littéraire ὑπὸ τοῦ γλαφυροῦ καλῶς τοῦ φιλοπόνου, τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ ἐπίσης εἰς ἄκρον φιλέλληνος κυρίου marquis de Queux de Saint-Hilaire, ὅστις, πιστὸς ὢν φίλος τοῦ αἰοδύμου Brunet de Presle, συγγράνει καὶ ἐνθερμὸς ζηλωτὴς τῶν περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐφέσεων τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου ἀνδρὸς, οὗ τὴν στέρησιν, βαρέως φέρει οὐ μόνον τὸ Institut τῆς Γαλλίας οὗτος ἦτο μέλος, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες οἱ δικαίως τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ ἀποκλαίοντες. Τὴν μετάφρασιν τῆς ἐξαιρέτου ταύτης βιογραφίας ὀφείλομεν εἰς τὸν ἐλλόγιμον ὁμογενῆ Κ. Ἰγνάτιον Μοσχάκην.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ
BRUNET DE PRESLE

ΥΠΟ ΤΟΥ
MARQUIS DE QUEUX DE SAINT-HILAIRE.

Ἡ ἀρχαιολογία, ἡ ἐπιγραφικὴ ἐπιστήμη καὶ πρὸ πάντων τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὑπέστησαν ἀπώλειαν σημαντικωτάτην. Ὁ Charles-Marie-Wladimir Brunet de

Presle, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων, καθηγητὴς τῆς νεοελληνικῆς ἐν τῇ σχολῇ τῶν λαλομένων ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἐτελεύτησε τῇ 12 πρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ αὐτοῦ Παρουζῶ (Seine-et-Marne) μετὰ μακρὰν καὶ πολυώδυνον ἀσθένειαν.

Ὁ Brunet de Presle ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῇ 10 Νοεμβρίου 1809. Ἀνετράφη ὑπὸ τῆς ἀξιολογοτάτης αὐτοῦ μητρὸς, ἀποθανούσης μὴνὰς τινὰς πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ υἱοῦ αὐτῆς εἰς ἀκαδημαϊκὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀνδρὸς λίαν διακεκριμένου καὶ θερμῶν γλωσσῶν φίλου, ὅστις, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ σπουδὴ τῶν γλωσσῶν ἦτο σπανιωτάτη, ἠπίστατο δύο ξένας γλώσσας, κεκτημένος καὶ ποιητικῶν δῶρον οὐχὶ ἀνάξιον λόγου. Ὁ πατὴρ Brunet de Presle, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1768, ἐστάλη γραμματεὺς τῆς πρεσβείας τῷ μὲν 1795 εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τῷ δὲ 1797 εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων ἔμαθε τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Ἰσπανικὴν. Τῷ 1808 μεταφράσας ἐδημοσίευσεν τὸ ἔγγραψον τῆς Ἰσπανικῆς ἱστορίας τοῦ

Thomas de Yriarte, οὗ τινος τοὺς φιλολογικoὺς μύθους, ἔμελλε νὰ μεταφράσῃ ἐμμέτρως βραδύτερον, τῷ 1838· εἶτα μετέφρασεν ἀγγλιστῇ τὰ ἀξιώματα

ἀνατροπῆν καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, γενομένην ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν αὐτοῦ τε καὶ διδασκάλου τινὸς, ὃν αὐτὸς εἶχεν ἐκλέξει καὶ ὅστις βραδύτερον ἐγένετο συν-

ἀδελφός τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ — τοῦ Berger de Xivrey. Ἐν δὲ τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ εἶχε πλείστας σχέσεις, ὧν κατέστησε κοινὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Νεώτατον ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰς φιλοσοφικὰς παραδόσεις, ἃς ὁ φίλος αὐτοῦ Azais ἐ-

ποίη ἐν τῇ ἐν ὀδῷ Taranne κειμένη οἰκίᾳ του, ἐν ὑπαίθρῳ, κατὰ τὸ θέρος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου αὐτοῦ, ἀνευῶν οὕτω τὰ μαθήματα τῶν Περιπατητικῶν. Τὸ δὲ ἐσπέρας τὸν ὠδήγει, παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ, εἰς ἄλλον τινὰ φίλον, τὸν Joseph Droz, συγγραφέα τοῦ

Δοκιμίου περὶ τῆς τέχνης τοῦ εὐδαιμονεῖν, ἀνακοινοῦντα εἰς τινὰς

στενοὺς φίλους τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ ἠθικὸν σύστημα, ὅπερ ἔμελλε νὰ δημοσιεύσῃ. Ὁ νεανίας ἠκολούθει ἐπίσης μετὰ ζήλου μεγάλου τὰ περὶ ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ παλαιογραφίας μαθήματα τῶν κκ. Boissonade καὶ Hase. Ἐν τοῖς μαθήμασι τούτοις ὁ Brunet de Presle, ἐγνώρισε νέους τινὰς ἐπίσης ἐπιμελεῖς ὡς αὐτὸς, μεθ' ὧν συνέδεσε φιλίαν ἀδιάρρηκτον καὶ μεθ' ὧν συνητήθη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Οὗτοι εἶναι, πλὴν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ,

τοῦ Larochevoucauld, προσθεὶς τῷ 1828 εἰς τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν καὶ ἑλληνικὴν, ἣν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐδημοσίευσεν τὸ ἔτος τούτο. Ἐγράψαν πρὸς τούτους ὑπ' αὐτοῦ πολλὰ κοινωνικὰ κομωδία, αἱ μὲν πεζῇ, αἱ δὲ ἔμμετροι, ἐν αἷς καὶ ἡ σχολὴ τῶν χερῶν, κομωδία ἔμμετρος εἰς τρεῖς πράξεις.

Ἀληθὲς λόγιος φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ πατὴρ Brunet de Presle ἐνησχολήθη ἐπιμελεστάτα εἰς τὴν

τοῦ Larochevoucauld, προσθεὶς τῷ 1828 εἰς τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν καὶ ἑλληνικὴν, ἣν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐδημοσίευσεν τὸ ἔτος τούτο. Ἐγράψαν πρὸς τούτους ὑπ' αὐτοῦ πολλὰ κοινωνικὰ κομωδία, αἱ μὲν πεζῇ, αἱ δὲ ἔμμετροι, ἐν αἷς καὶ ἡ σχολὴ τῶν χερῶν, κομωδία ἔμμετρος εἰς τρεῖς πράξεις.

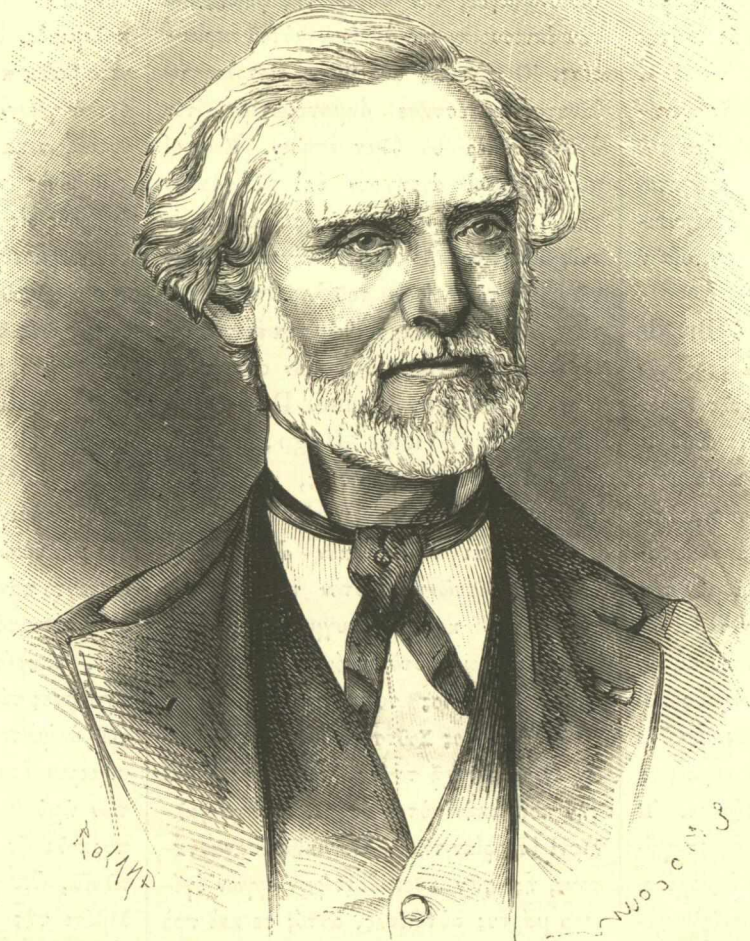
Ἀληθὲς λόγιος φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ πατὴρ Brunet de Presle ἐνησχολήθη ἐπιμελεστάτα εἰς τὴν

τοῦ Larochevoucauld, προσθεὶς τῷ 1828 εἰς τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν καὶ ἑλληνικὴν, ἣν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐδημοσίευσεν τὸ ἔτος τούτο. Ἐγράψαν πρὸς τούτους ὑπ' αὐτοῦ πολλὰ κοινωνικὰ κομωδία, αἱ μὲν πεζῇ, αἱ δὲ ἔμμετροι, ἐν αἷς καὶ ἡ σχολὴ τῶν χερῶν, κομωδία ἔμμετρος εἰς τρεῖς πράξεις.

Ἀληθὲς λόγιος φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ πατὴρ Brunet de Presle ἐνησχολήθη ἐπιμελεστάτα εἰς τὴν

τοῦ Larochevoucauld, προσθεὶς τῷ 1828 εἰς τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν καὶ ἑλληνικὴν, ἣν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐδημοσίευσεν τὸ ἔτος τούτο. Ἐγράψαν πρὸς τούτους ὑπ' αὐτοῦ πολλὰ κοινωνικὰ κομωδία, αἱ μὲν πεζῇ, αἱ δὲ ἔμμετροι, ἐν αἷς καὶ ἡ σχολὴ τῶν χερῶν, κομωδία ἔμμετρος εἰς τρεῖς πράξεις.

Ἀληθὲς λόγιος φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ πατὴρ Brunet de Presle ἐνησχολήθη ἐπιμελεστάτα εἰς τὴν

BRUNET DE PRESLE.

Berger de Xivrey, οί κκ. Egger, Longperrier, Dehèque και Laboulaye.

Ο πατήρ Brunet de Presle φιλομαθής ὢν ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν. Ὁ οἶκος αὐτοῦ ἦτο τὸ συνεντευκτήριον τῶν εἰς Γαλλίαν προσφύγων ἑλλήνων. Ὁ υἱὸς νεώτατος ἔτι ἠγάπησε μετὰ μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ τὰς ξένας γλώσσας καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Brunet de Presle συνειθίζε νὰ διηγῆται ὅτι δεκαεταρτίτης μετεχειρίσθη τὰ πρῶτα γράμματα, ἅτινα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔλαβεν, εἰς ἀγορὰν τοῦ ἑλληνικοῦ λεξικοῦ τοῦ Henri Estienne, ὅπερ ἐπλήρωσεν ἀδρότητα καὶ ὅπερ νύχαριστέτω ἀνευρίσκων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτοῦ, ἀποβάσῃ πλουσιωτάτῃ καὶ πληρεστάτῃ εἰς ἔργα παντοειδή, περιεχώρησε δὲ ἰδίως πᾶν ὅ, τι ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν Ἑλλάδα· διότι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀφιέρωσε διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἑλλ. γράμματα λατρείαν οὐδέποτε ἔξασθενήσασαν, καὶ τὸ γόητρον καὶ καύχημα τοῦ βίου αὐτοῦ ἀποβάσαν. Λίαν εὐεξήγητον εἶναι τὸ γόητρον, ὅπερ ἡ Ἑλλάς ἐνέπνευσεν εἰς ψυχὴν νεαρὰν καὶ ὀργῶσαν, οἷα ἡ τοῦ Brunet de Presle.

Ἐν ἔτει 1821, — ὅτε ὁ Br. de Presle διέτρεχε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐν ἐπαρχίᾳ τινὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἐπαρχία, ἣτις οὐδὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἔφερε, καλουμένη Μωρέας, ἐξῆράγγη ἀσήμαντος στάσις, ἣτις ἔμελλε ν' ἀποθῆ μετ' οὐ πολὺ ἐπανάστασις, καὶ ἣτις χάρις εἰς τὸν ἥρωισμόν τῶν ἐπαναστατῶν, εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ αὐτῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς αὐτῶν χώρας, ἔμελλε ν' ἀναγκάσῃ τὰς εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις νὰ τὴν ἐνισχύσωσι καὶ ὑποστηρίξωσιν. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη ἔμελλε νὰ συνεπαράγῃται ἐν τῇ αὐτονομίᾳ ἐπαρχίας, δι' ἣς ἀντήχησεν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον ὄνομα τι ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων εἰς λήθην περιελθόν, τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἔχον ἀνάγκη νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ἀνίσου ταύτης καὶ σφοδρότατης πάλης, ἀληθοῦς ἐποποιίας ἀναμενούσης εἰσέτι τὸν Ὀμηρον αὐτῆς. Σήμερον αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ εἶναι λίαν ἀπομεμακρυσμένα· ἡ δὲ ἐπιτυχία, ἐπιτυχία ὅμως οὐχὶ τελεία, ἐπήνεγκεν ἔστιν ὅτε τὴν λήθην τῆς ζωηρότητος τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ἥρωισμοῦ τῶν ἀγωνιζομένων. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἅπανα ἡ Γαλλία, ἅπανα, κάλλιον εἰπεῖν, ἡ ἐλευθερὰ Εὐρώπη, εἶχε συγκινηθῆ ὑπὸ τῆς ἐπανάστασιος ταύτης, ἣν οὐχὶ μόνον αἱ Ἑλληνες ὠνόμασαν ἀγῶνα ἱερόν.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο μέγας ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν Παρισίῳ συνέστη ἑταιρεία φιλελληνικὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ L. Tornaux, γραμματεῦτος τοῦ de Gérardo. Ἀπαντες σχεδὸν οἱ ἐν Γαλλίᾳ φιλελευθεροί μετεῖχον αὐτῆς. Οὐδὲν πλέον καὶ οὐδὲν ἔλαττον προῦκειτο ἢ νὰ διοργανωθῆ νέα σταυροφορία εἰς Ἀνατολὴν πρὸς ἀπελευθέρωσιν χριστιανικῆς ἐπαρχίας ἀπὸ τοῦ μουσουλμανικοῦ ζυγοῦ. Ὁ τύπος ἦτο πλήρης εἰδήσεων περὶ τῆς ἐπαναστάσεως.

Οἱ γάλλοι ποιηταὶ ἦδον τὰ γενναῖα κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ ὁ μέγας ἄγγλος ποιητὴς λόρδος Βύρων, ζῆτῶν γῆν ἴν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτῆς, κατὰ τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν τοῦ Alfred de Musset, κατέλειπε τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀπήρχετο νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν σφραγίδα τοῦ ὀνόματος, τὴν δόξαν τῆς φήμης καὶ τὴν ἐπικουρίαν τῆς ἀπέρου αὐτοῦ περιουσίας. Ὁ πρόωρος αὐτοῦ ἐν Μεσολογγίῳ θάνατος κατέστησε δημοτικώτερον τὸν ἀγῶνα, ὑπὲρ οὗ θῦμα ἔπεσεν. Ἐνῶ οἱ πυροβολισμοὶ ἀντήχουν ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Μάνης, ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους, τὰ ἥρωϊκά ταῦτα κατορθώματα ἐξετίθεντο εἰς ὠραίους στίχους ὑπὸ τῶν συγχρόνων ποιητῶν Lebrun, Casimir Delavigne, Lamartine, Victor Hugo, ἑλληνες δ' ἐν Παρισίῳ πρόσφυγες, οἵτινες διὰ τῶν συνεχῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν εἶχον παρασκευάσει τὸν ἑθνικὸν ἀγῶνα, δὲν ἔπαυον καθιστῶντες αὐτὸν προσφιλεῖ εἰς τὸν σοφὸν καὶ ἀνεπτυγμένον κόσμον. Ἄλλοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐνήμερον εἰς τὰ ἐνδοξα τοῦ ἀγῶνος τούτου κατορθώματα. Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος, ὅστις, νεώτατος ὢν ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ, προηλείφετο διὰ τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ δόξαν, ἔγραψε γαλλιστὶ ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως, ἣς τῶν κυριωδεστέρων ἔργων ἐγένετο μάρτυς ἀτόπητος, αὐτὸς τε καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δημήτριος, ἐνδόξως πεσὼν ἐν τῇ ἐν Δραγατσανίῳ ἱερᾷ μάχῃ, ἣς ἀρχηγὸς ἦτον, ἡ δὲ ἱστορία αὕτη ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου φιλέλληνοσ Ambroise-Firmin Didot, τῷ 1826. Ἐτερος ἐπιφανὴς Ἕλληνας, ὁ Ρίζος Νερουλδὸς, μέγας ἀρχαῖος ποστέλνικος τῆς Μολδαβίας, πρωθυπουργὸς καὶ πρέσβυς τοῦ ἡγεμόνος Σούτσου, ἔγραψε συγχρόνως γαλλιστὶ ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως (ἐν Παρισίῳ, ἐν ἔτει 1828). Οἱ κκ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, Νέγρης, Παπαρρηγόπουλος, διέτρεχον τὴν Εὐρώπην, οὐχὶ ματαίως προσπαθοῦντες νὰ ἐγείρωσι παρ' αὐτῇ τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν ἑθνικὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας

ἀγῶνα, εὐρίσκον πανταχοῦ τῆς Γαλλίας συμπαθείας, καὶ κατῴρθον νὰ ἐκβάλωσι τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ῥωσσίαν ἀπὸ τῆς ἀδιαφορίας ἢ δυσμενείας αὐτῶν. Ὁ σύγχρονος τύπος ἦτο πλήρης εἰδήσεων καταλλήλων εἰς ἐξέγερσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐν τῇ ὠραίᾳ ταύτῃ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, ἐν ἣ πάντα τὰ δίκαια παράπονα εὐρίσκουσι πάντοτε ὑπερασπιστὰς, ἐν ἣ τὸ θάρρος καὶ ὁ ἥρωϊσμὸς ἀντηχοῦσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὡς ἡγῶν ἑθνικοῦ αἰσθήματος. Αἱ καρδίαι ἔπαλλον ὑπὸ εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, ὅτι ἔμποροι Ἰδραῖοι, οἱ κκ. Μιαούλης καὶ Κουντουριώτης, ἐδαπάνησαν τότε τὴν ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων φράγκων συνισταμένην καὶ διὰ πολυχρονίου ἐργασίας προσκτηθεῖσαν περιουσίαν αὐτῶν, ἵνα καταρτίσωσι στολίσκον, οὗ τινος ὁ Μιαούλης ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀνεδεικνύετο μέγας πολεμικὸς, ἐνῶ ὁ Κουντουριώτης ἀνεφαίνετο βαθὺς πολιτικὸς· ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, ἦτι ὁ γέρον Περρόμπεπος Μαυρομυχάλης, θυσιάζων κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος δύο αὐτοῦ υἱοὺς παραδοθέντας ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὁμήρουσ εἰς τὴν Πύλῃν, ἐξήγειρε, καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ διὰ τῶν πατριωτικῶν αὐτοῦ προκλήσεων προσεῖλκεν εἰς τὸν ἀγῶνα τὴν τε Μάνην ἅπασαν, ἣς ἀρχηγὸς ἦτο, καὶ μέρος τῆς Πελοποννήσου· ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, ὅτι αὐτοχειροτόνητοι ἀρχηγοὶ, Βότσαρης, Τσαθελλας, Καραϊσκάκης, Κολοκοτρώνης, Ὀδυσσεὺς μὲ δρᾶκα ἀνδρῶν ἡμιγυμνωτῶν, ἀόπλων καὶ ἀτάκτων, ὅτε μὲν νικῶντων, ὅτε δὲ ἠττωμένων, ἀνθίσταντο πάντοτε εἰς ὀλόκληρον τὸν τουρκικὸν στρατόν· ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, τέλος, ὅτι, ὑπὲρ τῆς καφενεῖου τῶν Ψαρῶν, ἀγνωστος τέως, νῦν δὲ τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πληρώσας, ὁ μόνος σήμερον ἐπιζῶν ἐκ τῆς πλειάδος ἐκείνης τῶν ἡρώων, ὁ Κανάρης, ἔθετε, διὰ τῶν πυρπολικῶν αὐτοῦ, πῦρ εἰς τὰ τουρκικὰ πλοῖα, ἅτινα ἐνομιζόντο ἀσφαλῆ ἐν τοῖς λιμέσι τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Χίου.

Οἱ ζωγράφοι ὡσαύτως, καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεικόνιζον ἐπὶ τῆς οὐράνης διὰ τῶν γραφίδων ἐνὸς Delacroix ἢ ἐνὸς Ary Scheffer τὰ ἐπεισόδια τῆς μεγάλης ταύτης πάλης, τὴν φοικῶδη σφαγὴν τῆς Χίου ἢ τὸν ποιητικὸν ἐκείνον ὄρμον τῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου, αἵτινες περὶ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀδελφῶν καὶ συζύγων αὐτῶν, περιεστοιχισμένοι δὲ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἐχόρευον ἀλλήλων τὰς χεῖρας βαστάζουσαι καὶ ἄδουσαι ἐπικηδεῖν τι ἄσμα, ἐν τῶν μυριολογίων ἐκείνων, οὗ λήξαντος, ἔπεισον πᾶσαι κατὰ τῶν κρημνῶν, ἵνα μὴ καταντήσωσι λεία τοῦ νικητοῦ.

Ἦτο τῷ ὄντι ὠραῖον θέαμα, τὸ θέαμα ὀλοκλήρου λαοῦ, ὃν δύο ἀλλεπάλληλοι κατακτήσεις, ἡ ρωμαϊκὴ καὶ ἡ τουρκικὴ, ἀπὸ πλείον τῶν 18 αἰῶνων εἶχον ματαίως ζητήσῃ νὰ ἐκμηδενίσωσι, λαοῦ, οὗ τινος ἡ γλώσσα, ἡ ἐθνικότης, αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχον μεταβληθῆ, λαοῦ, ὅστις ἐνομιζέτο ἐξλειφθεῖς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ζώντων καὶ ὅστις ἐξηγήθη, πυγμαῖος κατὰ κολλοσσῶν, ἐν ὀνόματι τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτονομίας, ἐγγράφως ἐπὶ τῆς σημαίας αὐτοῦ τοῦς ἥρωϊκοὺς ἐκείνους λόγους, οὓς ἐπραγματώσεν, ἐλευθερία ἢ θάνατος, καὶ προσελκύσας ἐν τελείᾳ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς συμπαθείας ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης, δι' ἣς κατῴρθωσεν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νομίμων αὐτοῦ ἐλπίδων. Ἄς εἰπωμεν πρὸς τιμὴν τῆς Γαλλίας, ὅτι ἐν αὐτῇ ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἑλλήνων ἄγων εὖρε μεγαλύτερας συμπαθείας καὶ σπουδαιότεραν ὑποστήριξιν ἢ ἀλλοῦ. Ἡ Γαλλία ἦτο ἐκείνη, ἣτις ὑπέκρουσε εἰς τὴν πατροπαράδοτον αὐτῆς πολιτικὴν τοῦ προστατεύειν τοὺς ἀσθενεῖς, πολιτικὴν, ἣτις παρήγαγεν ἄλλοτε τὴν ἰσχυρὴν καὶ δόξαν αὐτῆς, καὶ ἣς ἡ λήθη ἐγένετο ἡ ἡμεσὸς αἰτία τῶν μεγίστων αὐτῆς συμφορῶν, ἡ Γαλλία ἦτο ἐκείνη, ἣτις πρώτη ὑπεστήριξεν ἐνόπλιον τὴν ἑλλ. ἐπανάστασιν τὸ μὲν πρῶτον ἐν τῷ Μωρέᾳ, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῷ Νικαρίῳ, εἶτα δὲ συνηγορήσασα ἐγγλύτως ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς συμβουλίῳ τῆς διπλωματίας, ἣτις τοσοῦτον γλίσχρος καὶ φειδωλῶς ἡλευθέρωσεν ἔδαφος ἀδρότητα πληρωθὲν διὰ τοῦ αἵματος τῶν κατοίκων αὐτοῦ, δούσα εἰς τὸ νέον ἑλλ. βασιλεῖον ὄρια οὐτιδανὰ καὶ ἀσπλάγχχνος ἐκπάσασα τῆς κοινῆς πατρίδος ἐπαρχίας, οἷα ἡ Ἡπειρος, ἡ Θράκη ἢ Θεσσαλία καὶ ἡ Κρητικὴ, αἵτινες εἰς τοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως αὐτῶν εἶχον ἀπιδείξει ὅτι ἦσαν ὄντως ἄξια νὰ ἦναι ἐλευθεροί. Ἐν τῇ ἐκστρατεῖᾳ τοῦλάχιστον τῆς Πελοποννήσου πᾶν ὅ, τι ἔπραξεν ἡ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας ἦτο σύμφωνον μετὰ τὴν γενικὴν τοῦ ἔθνους ἐπιθυμίαν.

Εὐνόητον ἦδη καθίσταται, πῶς αἱ εἰδήσεις αὐταὶ ἔμελλον νὰ διαθέσωσι φαντασίαν νεαρὴν καὶ ἀκαμάτην. Ὁ νέος Br. de Presle, μὴ δυνάμενος νὰ μετέβῃ τοῦ ἑλλ. ἀγῶνος, ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τοῦλάχιστον τὴν γλώσσαν τῆς χώρας, ἐν ἣ διεδραματίζοντο τὰ μεγάλα ἐκείνα ἔργα, καὶ διὰ τοῦ καλῆμου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος πάλην.

Ἐνῶ οἱ Κλέφται καὶ τὰ Παλληκάρια ἐμάχοντο ἐπὶ τῶν ὄρεων, ἐνῶ τὰ ἀκάττια καὶ τὰ πυρπολικά κατεδίωκον τὸν τουρ-

κικὸν καὶ αἰγυπτιακὸν στόλον, ἐνῶ οἱ πολιτικοὶ, συνελθόντες ἐν Ἐπιδάυρῳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν καπνίωντων ἑρεπίων, συνέταττον τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο σχέδιον πολιτεύματος φέροντος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀρβῶν αὐτοῦ τὴν βῆτην ἐγγύησιν τῶν τεσσάρων θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν τῆς θρησκείας, τοῦ τύπου, τῶν συνελεύσεων καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως· ἑλληνεῖς τινες λόγιοι, ἐν Γαλλίᾳ ἐγκατεστημένοι, εἰργάζοντο μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς ἀναμορφώσεως τῆς γλώσσης καὶ ἐπροσπάθουν νὰ καθιστῶσι τοὺς συμπατριώτας αὐτῶν κοινῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὅπερ ἦτον ἀντικείμενον τῶν πόθων τῶν, οὗ τινος ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ αἰῶνων ἔσπευοντο. Ὁ ἐπιφανέστερος τῶν λογίων τούτων Ἑλλήνων ἦτο ὁ γέρον Κοραῆς, ἀνὴρ, οὗ τινος ὁ ἔξοχος χαρακτήρ, ὁ ἀκέραιος βίος καὶ ἡ ἀκρα λεπτότης· θὰ διαφωτισθῶσι διὰ τῆς νῦν γνωμῆνης δημοσιεύσεως τῶν γαλλικῶν αὐτοῦ ἐπιστολῶν καὶ τῆς στενῆς αὐτοῦ ἀλληλογραφίας μετὰ τοῦ Chardon de la Rochette. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασεως ὁ Κοραῆς, ὅστις ἀπεποιεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ δεχθῆ ἔδραν ἐν τῷ Institut προσφερομένην αὐτῷ ἐν ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν ὑπὸ τοῦ Boissonade, ἵνα μὴ ἀποβάλλῃ τὴν ἑλληνικὴν ἐθνικότητα, ἦν προὔτιμα πάσης ἄλλης καὶ αὐτῆς τῆς γαλλικῆς. Ὁ νέος Br. de Presle ἔλαβε μαθήματα τῆς νεοελληνικῆς παρὰ τινος γέροντος ἑλλήνου προσφύγου ἐν Παρισίῳ, τοῦ ἐκ Πατρῶν Γεωργίου Θεοχαροπούλου, συγγραφέως ἀξιολόγου ἑλλ. γραμματικῆς¹, ἣτις, ὡς αἱ λοιπαὶ πᾶσαι τῆς ἐποχῆς ταύτης γραμματικαὶ, εἶναι πρὸ πάντων ἐνδιαφέρουσα, διότι δεικνύει τὰς διαφόρους φάσεις, δι' ὧν ἡ γλώσσα διήλθεν, ἵνα ἀπὸ ρωμαϊκῆς καὶ ἰουδαϊκῆς γίνῃ ὅποια τανῦν εἶναι. Ἐντὸς ὀλίγου κατῴρθωσεν νὰ ὁμιλῇ καὶ γράφῃ ἐλευθέρως τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀπὸ τοῦ 1828 ἐν ἡλικίᾳ 19 ἐτῶν, ἐδημοσίευσεν παρὰ τῷ Firmin Didot ἔργον ἐπιγραφόμενον· Les maximes et reflexions morales du duc de Larocheffoucauld, traduites en grec moderne, avec une traduction anglaise en regard.

Ἰδοὺ τὸ προοίμιον, ὅπερ ὁ νέος μεταφραστὴς προέταξε τοῦ βιβλίου αὐτοῦ·

« Ἐπιθυμῶν νὰ φανῶ κατὰ τι χρήσιμος εἰς τὸ ἥρωϊκὸν τοῦτο ἔθνος, προσ-

επάθησα νὰ καταστήσω ὡς οἶόν τε πιστὴν τὴν μετάφρασίν μου, ἣν ὁ κ. Θεοχαρόπουλος διὰ τῆς προθύμου αὐτοῦ συνδρομῆς ἀνέδειξεν ἄξιαν δημοσιεύσεως. Συνήψα ἐνταῦθα καὶ ἀρχαίαν ἡδὴ ἀγγλικὴν μετάφρασιν ἐπιζῶν ὅτι θὰ διευκολύνω εἰς τοὺς νέους Ἑλληνας τὴν σπουδὴν τῶν δύο γλωσσῶν τῶν μάλλον ἐν Εὐρώπῃ διαδεδομένων καὶ ὅτι θὰ ἐξηγήρω ἐν αὐτοῖς τὸν πόθον εἰς ἐκμάθησιν τῶν λοιπῶν, ἀφοῦ τὰ ἀξιώματα τοῦ Larocheffoucauld μετινέχθησαν εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς γνωστὰς γλώσσας.

« Οὐδεμία ἄλλη γλώσσα εἶναι πιθανῶς καταλληλοτέρᾳ τῆς ἑλληνικῆς εἰς ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν συγγραφῆς, ὅστις μετὰ λόγου θεωρεῖται ὅτι κατῴρθωσεν πρῶτος ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν γαλλ. γλώσσαν τὴν ἀκριβεῖαν, τὴν ζωηρότητα καὶ τὸν ἀττικισμόν ἐκείνον, ὃν ἡ ἑλληνικὴ ὑπέβρεε καὶ ἔσται τὸ πρότυπον.

« Ἡρξάμην τῆς ἐργασίας ταύτης μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἀπεπεράτωσα αὐτὴν ὅτε τὸ τηλεβόλον ἀντήχει ἐν Νικαρίῳ.

« Οἱ παῖδες τῆς Ἑλλάδος θὰ ἴδωσιν, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ καρδίαι νεανικαὶ ἔπαλλον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἀγῶνος καὶ ὅτι, ὡς αὐτοὶ, οὐδέποτε ἀπλησίσησαν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος. »

Τὸ βιβλίον ἀφιερῶται εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς νεοελληνικῆς Hase, ὃν οὐδ' ἐφαντάζετο ὅτι ἔμελλε ποτε νὰ διαδεχθῆ, καὶ οὗ τινος τῶν παραδόσεων ἡκροῶτο τότε μετὰ τοῦ Landois, λίαν διακεκριμένου ἑλληνιστοῦ, ἀποθνήσκοντος ἐπιθεωρητοῦ τοῦ πανεπιστημίου, τοῦ Miller, συναδέλφου αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τοῦ Stanislas Julien, οὗ τινος ἡ εὐχέρεια εἰς τὸ ἐκμανθάνειν τὰς ξένας γλώσσας ἦτο ἐκτακτος, καὶ ὅστις προπαρσκευάζε τὰς περὶ τῆς Κινεζικῆς σπουδᾶς αὐτοῦ μεταφράζων περὶ καὶ ἐμμέτρως τὸν ἑθνικὸν ὕμνον τοῦ Σολομοῦ καὶ τὰ πατριωτικὰ ποιήματα τοῦ Calvos.

Ἐἶτα, ἵνα καταστήσῃ ὁ Brunet de Presle ἐν Γαλλίᾳ γνωστὴν τὴν σύγγρονον ἑλλ. ποιήσιν, μετέφρασε γαλλιστὶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Dehèque, τὰ λυρικά ποιήματα τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου, ὃν ἀπεκάλεε τότε νέον Ἀνακρέοντα, καὶ ὅστις μετὰ τοῦ Σολομοῦ εἶναι ἀναντιρρότως εἰς τὸν πρῶτον λυρικῶν ποιητῶν τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐδημοσιεύθη ἀνώνυμος ἐν Στρασβούργῳ τῷ 1831.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην δημοσίευσιν ὁ Br. de Presle ἐπεχείρησε νὰ μεταφράσῃ ἑλληνιστὶ τὰς Σπέψεις τοῦ Vaue-nargues μὴ ἐκδοθείσας. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ πλείστοι τῶν ἄλλων λογίων διέσχίζον,

1. Ὁ Γ. Θεοχαρόπουλος ἐδημοσίευσεν καὶ ἑτέραν γραμματικὴν μεταφρασθεῖσαν ἑλληνιστὶ πρὸς χρῆσιν τῶν νέων ἑλλήνων· διαλόγους οἰκιακοὺς μετὰ πολλῶν διαλόγων τοῦ Φενελόνος γαλλιστὶ, ἀγγλιστὶ καὶ νεοελληνιστὶ· ἐν τέλει λεξικὸν κλασσικῶν γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ἀρχαίων καὶ νέων ἑλληνικῶν, οὗ προηγουμέναι διαλόγοι καὶ ἀνάπτυξις τῆς ἑλλ. προφοράς.

ούτως εἰπεῖν, μόνον τὴν ἑλληνικὴν, ἐν ἀνακλύψει νέους ἐπιστημονικοὺς ὀρίζοντας, ὁ Br. de Presle ἰσχυροῦτο περὶ αὐτὴν κατὰ τρόπον ὅπως ἰδιόζοντα καὶ μετὰ τινος πάθους. Ἦρξατο ἀναγνώσκων ὅλους τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς, εἶτα τοὺς βυζαντινοὺς, προσπαθῶν, ὡς ἔλεγε, ν' ἀναγνώσῃ πᾶν ὅ, τι ἑλληνιστὶ ἐτυπώθη μέχρι τελευταίας γραμμῆς, ἔπειτα ἀνερχόμενος τὸ ρεύμα τῶν αἰῶνων ἐσπούδασεν ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ ἱστορίᾳ τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ ἐκεῖνου, ὃν ἡ Ἑλλάς προὔβιβασεν εἰς τὸν κολοφῶνα αὐτοῦ.

Ἀπσχολημένος ὅλος εἰς τὰς ἀναγνώσεις καὶ τὰς σπουδαίας ταύτας μελέτας ὀλίγα ἐδημοσίευσεν ἐπὶ δεκαετίαν· προπαρασκευάζετο διὰ μεγάλα ἔργα· ἄλλως τε, ὡς ὁ ἴδιος ὠμολόγει, μετριωτῆτην ἤσθάνετο κλίσιν εἰς τὸ δημοσιεῖν. Ἐν τούτοις πιστὸς πάντοτε εἰς τὰς περὶ τὴν νεοελληνικὴν σπουδὰς αὐτοῦ διακατεχόμενος δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ν' ἀποβῆ ἡ χρήσιμος εἰς τὸν μικρὸν λαὸν τὸν ἀρτίως τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ ἀνακτῆσαντα, μεταφράσας νεοελληνιστὶ μετὰ τοῦ φίλου του Dehèque ἐδημοσίευσεν τῷ 1853 τὸ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἀνθρώπων σύγγραμμα τοῦ Silvio Pellico. Ταυτοχρόνως ἐδημοσίευσεν πλεῖστα ἄρθρα εἰς τὴν *Encyclopédie des gens du monde*, πρὸς τοὺς ἄλλοις (1837) ἄρθρον τι περὶ τῆς νεοελλ. γλώσσης καὶ φιλολογίας, τυπωθὲν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ 1^{ου} τόμου, καὶ ἕτερον περὶ τῶν ἱερογλυφικῶν, τυπωθὲν ἐν τῷ πρώ-

τῷ μέρει τοῦ 1^{ου} τόμου (1840¹). Τῷ 1841 ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἔθετο τὸ ἔξῃς διαγώνισμα·

« Νὰ ἐξιστορηθῶσιν αἱ ἐν Σικελίᾳ ἀποικίαι τῶν Ἑλλήνων, νὰ ἐκτεθῆ ἡ πολιτικὴ αὐτῶν σημασία, νὰ ζητηθῶσι τὰ αἷτια τῆς ευημερίας αὐτῶν καὶ νὰ ὀρισθῆ ὡς οἷόν τε ἀριβέστερον ὁ πληθυσμὸς, αἱ δυνάμεις, τὸ πολίτευμα, ἡ ἠθικὴ καὶ βιομηχανικὴ κατάστασις, ἡ ἐπιστημονικὴ, φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ αὐτῶν πρόοδος μέχρις οὗ ἡ νῆσος ἀπέβη ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. »

Ὁ Br. de Presle ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦτο δι' ὑπομνήματος λίαν διεξοδικοῦ βραβευθέντος τῷ 1842 καὶ τυπωθέντος τῇ βασιλικῇ ἐγκρίσει ἐν τῷ ἐθνικῷ τυπογραφείῳ τῷ 1845 ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν· Ἔρευνα περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου ἐγνώσθη καὶ ἐξησφαλίσθη ἡ ἐπιστημονικὴ φήμη τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ. Παρατηρήθη ἐν αὐτῷ ἡ εὐρύτης τῶν γνώσεών του, τὸ βάσιμον τῆς πολυμαθείας του καὶ ἡ βαθεῖα αὐτοῦ κρίσις. Ἡ πρώτη καὶ δικαία ἐπιτυχία παρώτρυνεν αὐτὸν νὰ διαγωνισθῆ καὶ τὸ δεύτερον ἐν ἔτει 1846.

1. Ἰδού τὰ περὶ Ἑλλάδος ἄρθρα τοῦ Br. de Presle τὰ καταχωρηθέντα ἐν τῇ ἐγκυκλοπαίδειᾳ des gens du monde. Bobolina, Botzaris, Caloyer, Capitani, Montagnes de la Chimère, Chios, Fanar, Fanariotes, Germanos, métropolitain de Patras, Gouras, Langue et littérature grecques modernes, Grégoire, patriarche de Constantinople, Hétérie Hospodar, Hydra, Hypsilantis, Janina, Canaris, Capodistrias, Colettis, Colocotronis, Magne, Mavromichalis, Morée.

ΑΓΓΛΙΑ.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ.

Α'.

Τὸ κοινοβούλιον ἠνεώγη πρό τινων ἡμερῶν ὑπὸ τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Πρὸς κατανόησιν τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἀνάγκη ν' ἀναμνησθῶμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πεφιλημένου συζύγου τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας Ἀλβέρτου, ὅστις ἀναπαύεται ἐν τῷ μεγαλοπρεπεστάτῳ μυσωλείῳ, ὅπερ ἤγειρεν αὐτῷ ἡ Ἀγγλία ἀπὸ μεγάλων δαπανῶν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1861 ἔτους, ἡ βασίλισσα ἤνοιξε τὸ Παρλαμέντον αὐτοπροσώπως μόνον δις, ἤτοι τὸ 1867 καὶ 1871 ἔτει.

Ἀλλὰ, πρὶν ἢ ἐκθέσωμεν τὰ κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην δημοτελεῖ ἄγγλικὴν ἐορτὴν, εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ παλατιοῦ τοῦ Οὐεστμίνστερ, ἐν ᾧ συνωστίζεται

πᾶσα ἡ ἄγγλικὴ ἀριστοκρατία κατὰ τὴν ἐπισημοτάτην ταύτην ἡμέραν.

Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἀπαρμιλλίου τούτου μνημείου ἤρξατο ἐν ἔτει 1837, γενομένη κατὰ τὰ σχέδια τοῦ ἀρχιτέκτονος Καρλόλου Βαρόν, ἀπετελέσθη δὲ καὶ ἐνεκαίνισθη τὸ μνημεῖον ὑπὸ τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας τῇ 3 φεβρουαρίου τοῦ 1852 ἔτους, ἡμέρα καθ' ἣν ὁ δούξ τοῦ Οὐέλινγκτον, ὁ νικητὴς τοῦ Ναπολέοντος, ἔφερε τὸ ξίφος τῆς βασιλείας ἐνώπιον τῆς βασιλείσσης.

Τὸ ἤμισυ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἐκτίσθη τὸ κοινοβούλιον, εἶναι δῶρον τοῦ Ταμίσεως· ἔμπροσθεν δὲ τῆς πρὸς τὸν ποταμὸν τετραμμένης προσόψεως ἐκτείνεται μέχρι τῆς ὄχθης ἀνδρῶν ἡ προκυμαία, ἔχουσα 400 μέτρων μῆκος.

Τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ ἦτο διάφορον εἰς ἄλλας τοῦ Br. de Presle μελέτας ἀναγόμενον· προῦκειτο περὶ τῆς κριτικῆς ἐρευνῆς τῆς διαδοχῆς τῶν αἰγυπτιακῶν δυναστειῶν κατὰ τὰ ἱστορικὰ κείμενα καὶ τὰ ἐθνικὰ μνημεῖα.

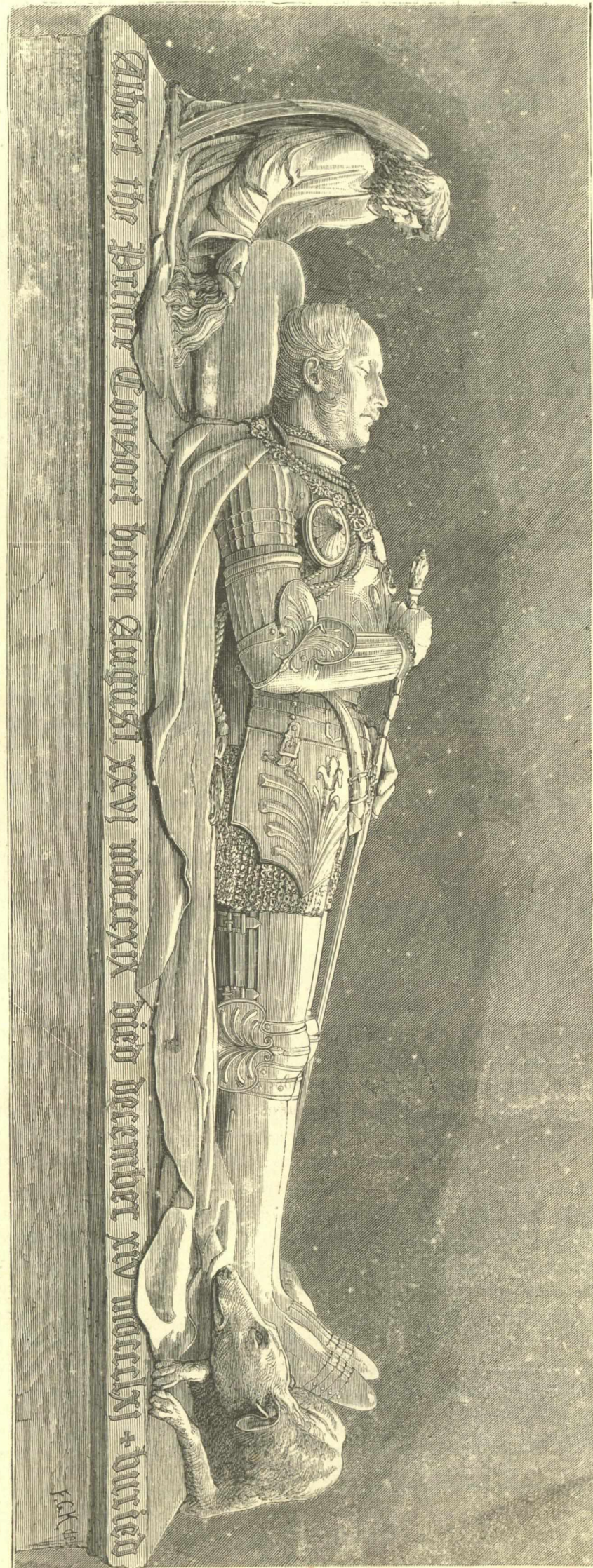
Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Br. de Presle ἐπηνέθη μόνον, ἀλλ' ἡ Ἀκαδημία ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δημοσιευθῆ μετὰ τοῦ βραβευθέντος. Ὁ συγγραφεὺς ἐδημοσίευσεν τῷ 1850 τὸ πρῶτον μόνον μέρος ἀγγέλλας τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν τοῦ δευτέρου, ἐνθα ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῆ περὶ τῶν δυναστειῶν, τῶν βασιλείων, τῶν ἀρχαίων καμμένων, τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν μνημείων τῶν ἀρτί ἀνακαλυφθέντων. Ἡ δὲ δεύτερον τοῦτο μέρος δὲν ἐδημοσιεύθη.

Τὰ διάφορα ταῦτα ἔργα εἴλυσαν πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχὴν τῆς Ἀκαδημίας. Ὅτε δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Letronne, τῷ 1848 ἐζητεῖτο ὁ διάδοχος τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου παλαιογράφου, ἡ Ἀκαδημία ἐπεφόρτισε τὸν Br. de Presle νὰ συνεχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἑλληνικῶν παπύρων τῆς Αἰγύπτου παρασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου σοφοῦ. Ὁ Br. de Presle ἐπεδόθη ὅπως εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐργασίαν· δυσπιστῶν δὲ πάντοτε εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις καὶ τὴν ἄλλως τε εὐρυτάτην καὶ ἀσφαλεστάτην ἐπιστήμην αὐτοῦ, παρεκάλεσε τὸν φίλον αὐτοῦ Egger νὰ συνεργασθῶσιν· οὗτω δὲ ἐξηκολούθησαν ἀμφοτέροι τὴν ὥραιαν ταύτην καὶ περιέργον δημοσίευσιν.

[Ἀκολουθεῖ.]

Β'.

Πλὴν τῆς αἰθούσας τῶν Λόρδων, καὶ τῆς αἰθούσας τῶν Κοινοτήτων, τὸ Παρλαμέντον μετ' ὅλων αὐτῶν τῶν παραρτημάτων περιεχει 500 θαλάμους ἰδιωτικοὺς καὶ 19 μεγάλας δημοσίας αἰθούσας. Αἱ δύο αἰθούσαι τῶν υνεδριάσεων, ἡ τῶν Λόρδων καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων, εἶναι σχεδὸν ἰσομεγεθεῖς καὶ κείνται ἐν τῷ δαπέδῳ, χωρίζομεναι διὰ τοῦ Central hall. εἰρείας ὀκταγώνου στοᾶς. — Περὶ τὰς δύοσιν

αἰθούσας τῶν συνεδριάσεων εὐρίσκονται τὰ προσήκοντα αὐταῖς παραρτήματα.

Τὸ σχῆμα ἀμφοτέρων τούτων τῶν αἰθουσῶν εἶναι παραλλήλογραμμον. Ἀλλ' ἡ τὸν Λόρδων εἶναι πλουσιώτερον κεκοσμημένη τῆς τῶν Κοινοτήτων. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ταύτης ἵσταται ὁ βασιλικὸς θρόνος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσας εἶναι ἡ τράπεζα τῶν γραμματέων, καὶ παρὰ ταύτῃ ἡ ἐδρα τοῦ Λόρδου Καγκελαρίου. Ἀπέναντι τοῦ θρόνου, κατὰ τὴν ἐτέραν ἄκρην τῆς αἰθούσας, εἶναι τὸ βῆμα, οὗ ἔμπροσθεν ἵστανται τὰ μέλη τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Τέλος ὑπεβῆν τῆς πύλης, ὑπάρχει στοᾶ, ἐν ἣ συναθροίζονται οἱ ἐφημεριδογράφοι· ὅπισθεν δὲ ταύτης εἶναι τὰ θεωρεῖα τῶν ζένων.

Ἡ αἰθουσα τῶν Κοινοτήτων, οὐσα ὀλίγον τι μικροτέρα τῆς τῶν Λόρδων, παρέχεται τὴν αὐτὴν ἐσωτερικὴν οἰκονομίαν, πλὴν ὅτι ἐν ταύτῃ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου εἶναι τὸ θρόνον τοῦ πρέσβου. Ἐν μὲν δεξιᾷ τούτου καθήνται οἱ ὑπουργοί, ἐν δ' ἀριστερᾷ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντ. πολιτεύσεως. Ἐνώπιον τοῦ πρέσβου εἶναι ἡ τράπεζα τῶν γραμματέων· ἀπέναντι δὲ τὸ βῆμα, παρ' ᾧ ἵσταται ὁ Κλητῆρ. Ἄνω δὲ περιελλοῦσονται τρεῖς

στοιχίω θεοϊών άποτεταγμένων εις διάπλωματικά σώματα, εις τούς ξένους και εις τούς εφημεριδογράφους. Όπισθεν δέ τούτων είναι αι θέσεις των κυριών. Οί βήτορες άγορεύουσιν ήρθιοι, ούχι εκ του βήματος, άλλ' εκ των θέσεων αυτών. Έπειδή δέ αι συνεδριάσεις γίνονται μόνον κατά την νύκτα, ή αίθουσα φωτίζεται λαμπρως διά πολυελαίων μυρισφώτων.

Η άνασσα της Ουαλλίας έφθασε πρό ολίγου εκ Κοπεγχάγης, ή δέ βασίλισσα χθές εκ της Σκωτίας, και εάν μη είχομεν καιρόν ψυχρόν και σκοτεινό, ή συνοδία θα έγένητο άληθως μεγαλοπρεπής. Άλλά προς έπίδειξιν έπιγύρωσιν χαλκων θωράκων και χρυσοπαράφων στρατιωτικων στολών απαιτείται ήλιος, όστις φειδωλώς αναλάμπει εν Λονδίνο.

Από του παλατιού του Βούκιγγαμ, μέχρι του Ουεστμίνστερ τά διάφορα σώματα του στρατού της πρωτεύουσας είναι διάστιχα παρατεταγμένα εκ παραλληλου εν τάξει άρμιαίς. Όπισθεν δέ των στρατιωτικων συνοστίζεται το φιλοθέλιον πλήθος των κατοίκων της μεγίστης πόλεως. Έπειδή πώς Άγγλος θέλει να χαιρετίση σήμερα την βασίλισσαν, ήτις σπανίως έμφανίζεται τω πλήθει, και να ιδή την βασιλικήν άμαξαν, ή το περίφημον οκάτωλον άρμα, ούτινος οί ίπποι είναι πάντες όμοιοχρώματοι, ξανθοί. — Ευτυχείς οί ίπποι ούτοι, οίτινες έξέρχονται μόνον κατά της μεγάλης παρατάξεως, και δέν σύρουν, ειμή μόνον την βασίλισσαν.

Τά ώραύτατα ταύτα ζώα είναι θαυμασιώς συνηρμοσμένα. Υπάρχουσι δέ πάντοτε δεκαεξ τοιοῦτοι ξανθοί ίπποι εν τοις βασιλικαίς σταύλις του Λονδίνου. Μεταφέρονται δέ εξ Άνοβέρου, και από πολλών χρόνων είναι άπαραίτητοι προς πᾶσαν δημόσιαν έορτήν των Άγγλων ήγεμόνων. Μόνος ό βασιλεύς Γεώργιος ό τρίτος παρέβη τόν κανόνα τούτον. Έπειδή κατά τάς δημοσίας εκτάκτους παρατάξεις ή άμαξα αυτού έσύρετο ύφ' ίππων μελάνων. Διό και έξεμάνη προς τόν άσπονδον αυτού έγερτόν Ναπολέοντα πρώτον, μαθών ότι έτόλμησε να μεταχειρισθῆ και ούτος κατά την στέψιν αυτού τοιούτους μελάνας εξ Άνοβέρου ληθέντας ίππους.

Ακριβώς κατά την δευτέραν μετά μεσημβρίαν ώρα ή πρώτη άμαξα έξέρχεται του παλατιού του Βούκιγγαμ. — Εν αυτῇ είναι ό λόρδος αλλάρης και ή συνοδία αυτού, τούτω δ' έπονται οί

υπερταί, ό στρατηγός Κνόλυς και πᾶσα ή της αὐλῆς θεραπεία. Ήδη δέ έφίππων σωματοφυλάκων προπορεύεται του βασιλικού άρματος, όπερ είναι κεκλεισμένον ένεκα του ψύχους. Παρά τῆ βασιλίσσης, περιβεβλημένη τόν εκ λευκοϊκτιδος (hermine) βασιλικόν μανδύαν, καταπίπτοντα επί έσθῆτος εκ μελανος βελούδου, και έστεμμένη διαδήματι άδουμνοτοκλήτω, κάθεται ή άνασσα της Ουαλλίας, φορούσα λευκήν μεταξωτήν έσθῆτα, περιβεβλημένη μανδύαν διαφορετόν, και ή άνασσα Βεάτριξ, ής τινος, ειρήσθη εν παρεμβάσει, εξελέγχεται ψευδής ό προσεγγής γάμος. Η συνοδία διέρχεται ταχέως και σπεύδομεν να φθάσωμεν εις το παλάτιον του Ουεστμίνστερ, όπερ δέν είναι εύκολον.

Γ.

Η αίθουσα των Λόρδων είναι υπερπληρωμένη. Το διπλωματικόν σώμα παρέστιν εν πλήρει άπαστισμῳ. Έξαιρουμένης δέ της στοάς των εφημεριδογράφων, δέν βλέπει τις άλλο ή στρατιωτικός και γυναικείας λαμπροτάτας στολάς. Εν τῷ μέσω της αίθουσας κάθεται ό Λόρδος πρωθυπουργός της Δικαιοσύνης εν στολή, ήτοι φορών έσθῆτα πορφύρεν κεκοσμημένην δορά λευκοϊκτιδος. Πάντες οί ύπουργοί είναι περι τόν θρόνον, και παρ' αυταίς ό δούξ και ή δούκισσα του Έδιμβούργου, ό δούξ της Κανταβρυγίας, και αι άνασσαι, θυγατέρες της βασιλίσσης.

Άλλ' ιδού εισέρχεται ή βασίλισσα, προπορευομένων των κηρικών (hérauts d'armes), του δουκίς της Ριγμόνδης, φέροντος τό ζήφος της βασιλείας, του δουκίς του Νορθόμβερλανδ, παρουσιάζοντος επί προσκεφαλαίου τό βασιλικόν στέμμα, και του λόρδου καγγελαρίου, φέροντος την μεγάλην σφραγίδα. Πᾶσα ή βουλή των λόρδων είναι επί ποδός. Η βασίλισσα χαιρετίζει επανειλημμένως προς τά δεξιά και άριστερά, και, καθημένη επί του θρόνου, νέυει προς πάντας τούς παρευρισκομένους να καθίσωσιν.

Ο σίρ Αύγουστος Κλιφφώρδ, ό κλητήρ του συμβουλίου (l'huissier à la verge noire), λαμβάνει τάς παραγγελίας της βασιλίσσης, ήτις αναθέτει αυτῷ την πρόσκλησιν των μελών της βουλῆς των Κοινοτήτων. Μετ' ολίγον εκάτον περίπου βουλευται, ών προπορεύεται ό ρήτωρ (speaker), προχωροῦσι

μέχρι του βήματος, οδηγούμενοι υπό του σίρ Κλιφφώρδ. — Ο ρήτωρ κύπτει ενάπιον της βασιλίσσης, και ό μέγας καγγελάριος προσφέρει τότε αυτῇ τόν έναρτήριον λόγον, ήτις λαμβάνει μὲν, άλλ' έγχειρίζει αυτῷ πάλιν αυτόν. — Τότε ή αυτου Έξοχότης, ιστάμενος προς τά δεξιά του θρόνου, άναγνώσκει τόν βασιλικόν λόγον, οὔτω προσημαζόμενος.

« Κατά διαταγήν της βασιλίσσης, άναγνώσκα υμίν τόν λόγον της βασιλίσσης. Ίδού οί λόγοι της Αυτῆς Μεγαλειότητος. »

Μετά τό τέλος της άναγνώσεως, ή βασίλισσα έγείρεται και καταλείπει την αίθουσαν εν τῇ αυτῇ παρατάξει, εν τῷ μέσω ένθουσιωδών ζητοκραυγών, πορευομένη εις τά βασιλεία, όπου αναμένουσιν αυτήν πάντες οί εν τέλει. πᾶσα ή άρχλη ή άριστοκρατία και αι έπίτιμοι κυρία όπως άπάσωνται την βασιλικήν χείρα.

Ο δικηγόρος Kinnealy ό βουλευτής και συνήγορος του Τιγρόνου, έκείνος, όν δύναται τις να όνομάση τόν Άγγλον Ρογεφώρδ, ήθέλησε να ώφελήθῃ της περιστάσεως, όπως έξεγείρη τό πλήθος και καταστήσῃ εκυτόν άντικειμενον περιεργίας. Χιλιάδες τινές των όπαδών και φίλων αυτου τε και του ψευδο-Τιγρόνου ήθέλησαν να συνοδεύσωσιν αυτόν μέχρι του Κοινοβουλίου μετά σημαίων, μουσικων όργάνων, γρυλλισμών και όγκασμών, περικυκλόντες τό τέθριππον του περιβόητου δικηγόρου. Άλλά καλή μοίρα οί άστρυφλάκες δέν επέτρεψαν τῇ ειδεχθει ταύτη συνοδία να υπερβῆ τά όρια της Trafalgar-Square. ό δέ ιατρός Κέννελυ έδέλσεν να πορευθῆ μόνος εις τό Κοινοβούλιον. Τότε τό meeting κατεστάθη περι τούς χαλκούς λέοντας της πλατείας. Αί σημαίαι έστάθησαν εν τῷ βορβόρω και παρά τούς πόδας της στήλης του Νέλσωνος έδημηγόρησαν δημαγωγοί τινες των τριούδων. Άδύνατον να σᾶς είπω τί είπον και τί ήθελον. Είναι ή πέμπτη μετά μεσημβρίαν ώρα και επί της κεφαλῆς ενός των λεόντων βλέπω πελώριόν τινα γεννάδαν σχηματιζόμενον και δημηγοροῦντα άπονενοημένως προς τόν όχλον. Υποθέτω όμως εκ των φρενιτώντων χειροκροτημάτων, δι' ών ό συρφετώδης οὔτος όχλος άποδέχεται τάς ιδέας αυτου, ότι ζητεῖ την άνοιξιν των καπηλείων κατά τάς κυριακάς και την υποτίμησιν του οὔρκιου.

ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Η ΑΓΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΦΩΚΗΣ.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ.

Η ΕΚ ΠΑΓΟΥ ΣΧΕΔΙΑ 1

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ πλοίαρχου Τζένοου.]

Ἀπόλεια τῆς τροφῆς τοῦ λέμβου. — Θήρα
φοκῶν. — Ἀνεύρεσις τῆς ἀφανισθείσης
λέμβου.

17 ὀκτωβρίου. — Ὦν καταπεπονη-
μένος, δὲν ἐβράδυνα νὰ ἀποκοιμηθῶ
ὑπὸν βαθύν. Ἐξ ἧς νυκτὸς ἠφάνισθη ὁ
Ἄρκτοῦρος δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσω οὐδὲ
στιγμὴν τὰ εἰς ὑπνὸν κατασπώμενα βλέ-
φαρά μου. Ἐπειδὴ τὴν μὲν ἡμέραν τῆς
15ης κατηνάλωσα μοχθῶν ὑπὲρ τῆς σω-
τηρίας τῶν τροφῶν καὶ τῶν ναυτῶν,
τὴν δὲ νύκτα διήλθον ἀγρυπνῶν ἐπὶ τοῦ
πάγου, ἀγωνιῶν καὶ ὑποτρέμων ὑπὸ τῶν
ἐφεστῶτων δεινῶν καὶ τῆς καταστροφῆς,
ἧτις ἤδη, φεῦ! πρόκειται βεβαιωτάτη·
τῇ δ' ἐπαύριον ἐπειράθη νὰ ἐπιβῶ νὰ
καταφθάσω τὸν Ἄρκτοῦρον, πλὴν μάτην...

Ἐκοιμώμην βαρέως ἀπὸ ἐξ ἡδὴ ὥρων,
ὄτε ἐξυπνίζομαι ὑπὸ δεινοῦ κλονισμοῦ καὶ

πατάγου, καὶ ὑπὸ τῶν ἀπονενομημένων
κραυγῶν τῶν ναυτῶν, τῶν γυναικῶν καὶ
τῶν παιδίων. Ἐγείρομαι περίτρομος, καὶ
ἐρωτῶ αὐτοὺς τί συμβαίνει. « Ὁ πάγος,
κραυγάζουσι, κλαίοντες καὶ ὀλοφρομένοι,
διεβράχη πάλιν, ἡ δὲ λέμβος, ἦν χθὲς
τὸ ἑσπέρας ἀφήκαμεν ἐπὶ τῶν χειλέων
αὐτοῦ, ἀνηπάγη ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ
ἠφάνισθη μετὰ πασῶν τῶν ἐν αὐτῇ τρο-
φῶν! »

Τὸ δυστύχημα εἶναι φορικῶδες! Ἀλλὰ
πειρώμαι νὰ παρηγορήσω αὐτοὺς, παρο-
τρύνων ἐπὶ τὸ θαρρεῖν, καὶ ἐπὶ τὸ μὴ
ἀπελπίζειν τὴν σωτηρίαν τῆς λέμβου, ἧτις
ἴσως δὲν εἶναι μακράν.

Καὶ τῷ ὄντι, καθορῶν διὰ τοῦ τηλε-
σκοπίου, βλέπω αὐτὴν πλανωμένην ἐπὶ
τοῦ ἀποσπασθέντος πάγου, οὐχὶ κεχω-
ρισμένην ἀφ' ἡμῶν διὰ θαλάσσης, ὡς
ὁ Ἄρκτοῦρος, ἀλλὰ διὰ τινος πορθμοῦ
ἡμιπεπηγῆτος.

— « Ἄγωμεν, τέκνα, ἄγωμεν!... Θαρ-
ρεῖτε!... Μὴ χάνωμεν μηδὲ στιγμὴν!
Ἡ λέμβος δὲν εἶναι μακράν!... »

Ἄλλ' ἡ χιὼν κατέπεσεν ἀπλετος κατὰ
τὴν νύκτα, οἱ δὲ πελώριοι τοῦ πάγου
ῥωγμοὶ, ἐμπλησθέντες ὑπ' αὐτῆς, κατέ-
στησαν ἀφανεῖς. Διὸ καὶ μῶλις προέβη-
μεν ὀλίγον, καὶ κρημιζόμενοι ἐν ταῖς
διασφαχαῖς, πληγωνόμεθα καὶ χρονοτρι-
βοῦμεν. Πρὸς τὴν νέαν ταύτην κακοτυλίαν
οἱ ναῦται ἀπελπίζουσι πάλιν, δὲν τολμῶσι
νὰ προχωρήσωσι, καὶ μένουσιν ἀκίνητοι,
προσηλωμένοι, ἠλίθιοι. Τί ποιητέον πρὸς
τοιαῦτα κτήνη;... Οὐδέν. Παρορῶσι δὲ
παρατρεπομένην τὴν πολύτιμον λέμβον,
ὡς παρῆδον ἀφανιζόμενον τὸν Ἄρκτοῦ-
ρον!

Ἐτερον δυστύχημα! Εἶχομεν μίαν
σκηνὴν, ὑφ' ἣν κατεθέσαμεν ἐξ σάκκου
διπύρων. Ἡ σκηνὴ αὕτη ἠφάνισθη, ὡς ἡ
λέμβος, μετὰ τῆς τελευταίας πυξίδος,

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΕΟΝ ΟΡΟΣ.

τοῦ ὥρολογίου μου καὶ τοῦ χρονομέτρου·
καὶ εἰς ἐπίμετρον κακοτυχίας βλέπομεν
ὅτι ἡ νῆσος, ἐφ' ἧς εἴμεθα σεσωσμένοι,
ἐσμικρύνθη τοιουτοτρόπως, ὥστε μῶλις
ὑπολείπονται ἡμῖν διακόσια τετραγωνικὰ
μέτρα στερεοῦ πάγου, ὅστις ἄρχεται ἤδη
νὰ σαλεύη ὡς πλοῖον.

Καταφυγόντες πάλιν εἰς τὸ κέντρον
τῆς σχεδίας ταύτης, συνωθούμεθα πλη-
σίον τῆς δευτέρας λέμβου, ἦν εὐτυχῶς
ἐφυλάξαμεν.

Ἐν τούτῳ ἡ θάλασσα μυκάται περὶ
ἡμᾶς μανιώδης, καταστρέφουσα τὴν σχη-
ματισθεῖσαν γέφυραν! Ἐκαστον κύμα,

ἀποσπῶν τεμάχιον πάγου, ἐκ τῆς ἡμε-
τέρας νήσου, ἧτις μειοῦται ἀδιαλείπτως,
καταβράττει χαλαζήδον ἐφ' ἡμᾶς πεινῶν-
τας, διψῶντας καὶ ῥιγοῦντας ὑπὸ τὰ διά-
βροχα ἡμῶν ἐνδύματα.

18 ὀκτωβρίου. — Ἐννοήσας ὅτι πᾶσα
ἐλπίς σωτηρίας τῆς ἀποπλανηθείσης λέμ-

βου απόλετο, προσκαλώ τους Έσκιμώ, και πειρώμαι να πείσω αυτούς ότι δεν απέβαλον πᾶσαν σωτηρίας ἐλπίδα· ὅτι ὁ Ἄρκτοῦρος ἠδύνατο νὰ ἀνεύρη πάλιν καὶ σῶση ἡμᾶς, ἐν ὃ καιρὸς μετεβάλετο, ἀλλ' ὅτι ἐξ αὐτῶν καὶ μόνων ἀναμένω τὴν σωτηρίαν παντὸς τοῦ πληρώματος, καὶ ὅτι καιρὸς νὰ πειραθῶσι νὰ ἀγρευθῶσι δύο ἢ τουλάχιστον μίαν φώκην· διότι ἄλλως μετ' ὀλίγας ἡμέρας, πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ ἀποθάνομεν ἐν τῷ σάτει ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους. Ἄλλ' ἐν κατορθώσωμεν νὰ ἀγρευθῶμεν ἢ φουνούσωμεν ἰκανὸς πρὸς διατροφήν ἡμῶν φώκας, ἴσως δυνηθῶμεν νὰ ἐπανιδωμέν ποτε τὴν Ἀμερικὴν.

Οἱ Έσκιμῶ, πεισθέντες τοῖς ἐμοῖς λόγοις, ἔλαβον τὰς κάμακας αὐτῶν, καὶ ἀπῆλθον προθύμως εἰς τὴν παραλίαν πρὸς ἄγραν φωκῶν. Μετὰ δὲ πέντε περιήπου ὥρας ἐπανῆλθον ἀγρεύσαντες μίαν, ἐξ ἧς παρασκευάζουσιν ἤδη ἔλαιον.

20 ὀκτωβρίου. — Ὁ καιρὸς ἐκαθάρθη ὑπὸ πρὸς ὄραν, αἱ δὲ νεφέλαι διασκαδάζονται, καὶ μοι φαίνεται ὅτι διορῶ πάλιν τὴν γῆν, ἐὰν μὴ ἀπατῶμαι ὑπότινος κατοπτρισμοῦ. Μεταξὺ δὲ τῆς ὑποφαινομένης μοι ταύτης ξηρᾶς καὶ ἡμῶν συνίστανται πάλιν χάριν τῆς ἡρεμίας τῆς θαλάσσης νέοι πάγοι ἰκανῶς στερεοί, ὥστε νὰ χρησιμεύσωσι ἡμῖν ὡς γέφυρα πρὸς τὴν ξηράν.

21 ὀκτωβρίου. — Ὁ Ζῶης φυλάττει φυλακὴν. Εἶναι δὲ οὕτως ὀξυδερκής, ὥστε οὐδὲν ἐκφεύγει τὴν ὄραν αὐτοῦ. Βλέπει δὲ αἴφνης ἐκεῖ... μεταξύ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς νήσου... τὴν πρύμνην τῆς ἀφανισθείσης τροφοφόρου λέμβου, ταλαντευομένης ἔτι ἐπὶ τοῦ ἀποσπασθέντος τμήματος τῆς νήσου ἡμῶν. Ἀκούω τὰς κραυγὰς... πορεύομαι πρὸς αὐτόν... καὶ βλέπω ὅτι λέγει ἀληθῆ.

Ἦτο ἡδὴ μεσημβρία καὶ οὐδὲν ἐφάγομεν ἔτι. Ἄλλ' ἔτι δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβήσωμεν οὐδὲ στιγμὴν· ἐπειδὴ οὐδέποτε ἄλλοτε ἐπανευρήσομεν τοιαύτην εὐκαιρίαν. Πᾶσα δὲ ἀναβολὴ ἔσται ἀνήκουστος παραφροσύνη. Καὶ μηδὲν εἰπόντες τοῖς ναύταις, διολισθαίνομεν ἀμφοτέρω, ἐγὼ τε καὶ ὁ Ζῶης, ἔρποντες ἀπὸ πάγου εἰς πάγον. Αἱ τρίχες μου ἀνίστανται φρίττουσαι. Ἄνα ἕκαστον βῆμα αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἀρτιπαγῆς θάλασσα τρίζει, σείεται καὶ ἀπειλεῖ νὰ καταβροχθίσῃ ἡμᾶς. Ἄλλ' ἡ λέμβος μετὰ τῶν τροφῶν εἶναι ἐκεῖ... διολισθαίνει ἐκ τοῦ πάγου καὶ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν... μὴ ἀνατρεπομένη... καὶ φεύγει... ἐν ᾧ εἴμεθα οὕτω πλησίον αὐτῆς!!! Προσδένομαι εὐθὺς διὰ τῆς μιᾶς ἄκρας σχοινίου, οὐτινος δίδω τὴν ἑτέραν εἰς τὸν Ζῶην... ῥίπτομαι εἰς τὸ ψυχρὸν

ὑδρῶ... κολυμβῶ μανιωδῶς... καί... φεῦ τῆς εὐτυχίας!... ἀρπάζω διὰ τῶν ὀδόντων τὴν λέμβον μετὰ τῶν ἀνεκτιμήτων αὐτῆς θησαυρῶν καὶ πηδῶ εἰς αὐτήν. Ὁ Ζῶης ἔλκει τὸ σχοινίον, καὶ ἡ λέμβος πλησιάζει εἰς τὸ χεῖλος τῆς γεφύρας. Ἄλλ' ἄρα νὰ ἀνασύρωμεν αὐτήν, καταπεφορτισμένην οὖσαν τοσοῦτον πραγμάτων; Εὐτυχῶς οἱ κύνες, ἰδόντες ἡμᾶς ἀπεργόμενοι, ἠκολούθησαν κατόπιν ἡμῶν. Τὰ ταλαίπωρα ζῶα αἰσθάνονται ὅτι πρόκειται περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ ὑλακτοῦσι χαίροντα. Προσκαλῶ αὐτοὺς ὀνομαστί. Τὰ ἀγαθὰ ζῶα ῥίπτουσιν ἑαυτὰ εἰς τὸ ὑδρῶ, καὶ νῦν μὲν νηχόμενα, νῦν δὲ ἔλκοντα τὴν λέμβον, ὠθουμένην ἐξόπισθεν παρ' ἡμῶν, φέρουσιν αὐτήν εἰς τὴν σκηνὴν, πρὶν ἢ οἱ λοιποὶ ναυαγοὶ ἐννοήσωσι τὴν ἀπουσίαν ἡμῶν.

Ἀνὲν δύνάμει νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν αὐτῶν βλέπόντων πάλιν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τὴν πολύτιμον λέμβον μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ θησαυρῶν. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά κλαίουσιν. Οἱ ἄνδρες δὲ δύνανται νὰ πιστεύσωσι ὅ, τι βλέπουσιν. Ἐπειδὴ ἀνεκτήσαμεν διὰ μιᾶς οὐ μόνον τὰς τροφὰς, ἦτοι τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν λέμβον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ τυχόντα ἔλκθηρα τοῦ Ζῶης καὶ Χάνς.

Μετανάστασις εἰς ἕτερον πλωτὸν πάγον. — Καταγραφή τῶν τροφῶν. — Αὐστηρὰ σιτομετρία.

23 ὀκτωβρίου. — Μάτην ἐξετάζομεν τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Ἄρκτοῦρος δὲν φαίνεται πλέον οὐδαμῶθι. Ἄλλ' ὅπως δυνηθῶμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ξηράν, ἀνάγκη νὰ ἀναμείνωμεν τὴν παγίωσιν τῆς μεταξὺ τῆς νήσου ἡμῶν καὶ ἐκείνης σχηματιζομένης κρυσταλλοπήκτου γεφύρας, ἢν κατέστρεψεν ἡ τελευταία τρικυμία. Ἐπειδὴ ὁσάκις ἐπειράθην νὰ βαδίσω ἐπ' αὐτῆς εὗρον αὐτὴν τρίζουσαν καὶ ὑποσειομένην.

Ἄλλως τε αἱ ἡμέραι δὲν ἔχουσι πλέον εἰμὴ ἐξ ὥρας, καθ' ἃς τὸ φῶς εἶναι ἀμυδρότατον.

Ἄλλ' ὅμως εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ διαχειμάσωμεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου πάγου, καὶ εἶναι ἐπ' ἀνάγκης νὰ μεταβιβασθῶμεν ἐκ παντὸς τρόπου εἰς ἄλλην τινὰ μάζαν στερεωτέραν, καὶ μὴ κινδυνεύουσαν ἀδιαλείπτως ἵνα κατακερματισθῇ καὶ διαλυθῇ ὀλοσχερῶς ὡς ἡ νήσος, ἐφ' ἧς εἴμεθα. Τὴν γνώμην μου ταύτην παραδέχονται ὁμοθυμαδὸν πάντες, ὁμολογοῦντες ὅτι εἶναι καταπεῖγον νὰ μετακίσωμεν εἰς ἄλλον ἀσφαλέστερον, εὐρύτερον καὶ ὑψηλότερον πάγον.

Ἄλλὰ πῶς;

Ἦ τύχη, ἦτις τοσαύτας ἐπήνεγκεν

ἡμῖν πληγὰς, ὑπέρητσε νῦν ἡμᾶς θαυμασιως. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν βουδὸς τις πελώριος, ἢ πλωτὸς πάγος, παραλλάξας τὸ ἀκρωτήριο τῆς ξηρᾶς, κατέπλεε μεγαλοπρεπέστατος πρὸς ἡμᾶς, κατασυντρίβων τοὺς μικροὺς πάγους, ὅτε τέλος κατεσχέθη ἔμπροσθεν τῆς ἡμετέρας νήσου.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο πολὺτιμος. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ῥίπτομεν τὰς λέμβους, τὰς τροφὰς, τὰ ἔλκθηρα καὶ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, καὶ νηχόμενοι καὶ ἀναρριγόμενοι πηδῶμεν πάντες ἐπ' αὐτοῦ.

Ἴδου ἡμεῖς σῶσι ἐπὶ νέας νήσου. Ἡ τρικυμία ἄρχεται πάλιν· ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ εἴμεθα εἰς τόπον ἀσφαλέστερον, καὶ ἀργόμεθα νὰ κατασκευάζωμεν εὐθὺς ἐπ' αὐτοῦ καλύβας ἐκ χιόνος, ἃς οἱ Έσκιμῶ ὀνομάζουσιν igloss.

Ὁ Μέγερ καὶ ἐγὼ ἐγείρομεν ἰδίαν κοινὴν καλύβην. Ὁ Ζῶης κατασκευάζει ἑτέραν ἀπὸ κοινῆς μετὰ τῆς γυναικῆς Χάννας καὶ τῆς θετῆς αὐτοῦ θυγατρὸς. Οἱ ναῦται ἐγείρουσι μεγάλην καλύβην, ἐν ἧ θὰ συναρμολογῶνται φύρδην μίγδην. Πλὴν τούτων ἐγείρομεν μίαν καλύβην διὰ τὰς τροφὰς, μίαν διὰ τὸν μάγειρον καὶ τέλος μίαν ὀλίγον τῶν ἄλλων ἀποκεχωρισμένην ὑπὲρ τοῦ Χάνς καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἄπασαι αὐταὶ αἱ καλύβαι, αἱ συνιστώσαι τὴν παράδοξον αὐτοσχεδίαστον ταύτην κώμην συνάπτονται διὰ τινὸς κυρίας παρόδου, εἰς ἣν ἕκαστος ἐξέρχεται διὰ τῆς ἰδίας ὁπῆς.

Ὁ Ζῶης εἶναι μέγας ἀρχιτέκτων. Ἐδημιούργησε πάντα ταῦτα τὰ ἀριστουργήματα κατὰ τὸν τελευταῖον ῥυθμὸν τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων περιφερίμων Έσκιμῶων κωμῶν.

Οἱ τοῖχοι καὶ αἱ στέγαι σύγκεινται ἐξ ὄγκων πάγου τετραγώνων. Τὰ παράθυρα ἔχουσι μῆκος 60 ἑκατοστῶν, καὶ κοσμοῦνται δι' ὑάλων κατασκευασμένων τῶν μὲν ἐκ χιόνος κατασταθείσης διαφανοῦς ὡς ἡ ὑαλος διὰ τῆς πίεσεως, τῶν δὲ ἐκ διαφύρας. Αἱ θύραι τῶν καλύβων εἶναι χαμηλόταται, καὶ ἕκαστος εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται ἕρπον.

Μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν καλύβων βλέπομεν ὅτι ἐλλείπουσι ἡμῖν τὰ ἀναγκασιότατα τῶν οἰκιακῶν σκευῶν, αἱ λυχνίαι. Ἄνευ φωτὸς θὰ ἀποθάνομεν ἐκ τῆς ἀνίας, τοῦ ψύχους, τῆς δίψης καὶ τῆς πείνης.

Ἐν τῇ ἀμνηγίᾳ ταύτῃ οἱ ναῦται, κατατρυγόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπερβάλλοντος ψύχους, ἄρχονται νὰ διαμελίζωσι καὶ διασπῶσι τὰς λέμβους, πρὸς πορισμὸν ξύλων. « Δεῖλαιοι! κραυγάζω πρὸς αὐτοὺς, γίνεσθε αὐτόχειρες! » Ἄλλ' οὕτοι οὐδὲ κἂν με ἀκούουσι, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τοιοῦτον ψῦχος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἀμφιβάλλου ἀπολυτρώσεως.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΠΛΩΤΗΝ ΝΗΣΟΝ.

Εὐτυχῶς ἰδοὺ παρίσταται ὁ Ζῶης φέρων τὸ ἔλαιον τῆς φώκης. Τότε μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ κατασκευάσω λυχνίαν ἐκ τῶν πυξίδων τῶν τεταρχειυμένων κρεάτων, μεταχειριζόμενος ἀντὶ θραυλλίδος τεμάχια σχοινίου.

Οὕτως ἐσώθησαν αἱ δύο πολύτιμοι

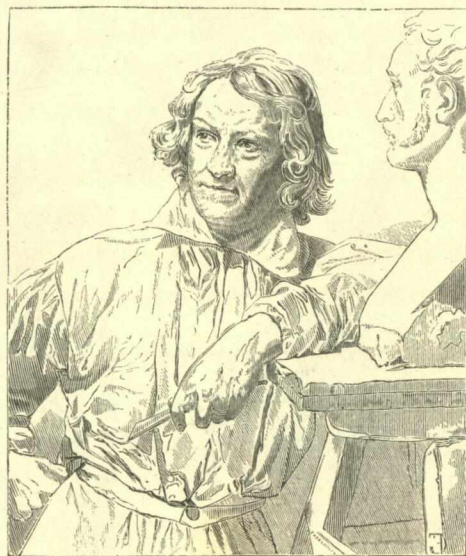
λέμβοι, αἵτινες ἐκινδύνευσαν νὰ γένωνται παράναλωμα τοῦ πυρός. Μετ' ὀλίγον συναρμολογηθῆναι πάντες περὶ πελέριον λυχνίαν, πλήρη ἐλαίου φώκης. Ἐμαγειρεύσαμεν ὀλίγον κρέας, παρεσκευάσαμεν τέτον, καὶ, θερμανθέντες, ἠτοιμάσθημεν ἵν' ἀπέλωμεν εἰς ὕπνον. Οἱ ναῦται κῆρυχιστήθησαν

οὕτως ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας, ὥστε δὲν ἤθελον ἴσως ἀνταλλάξαι κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν τὰς καλύβας αὐτῶν ἀντὶ τῶν λαμπροτάτων αἰθουσῶν τῆς Λευκῆς Οἰκίας, ἢ τοῦ μεγάρου τοῦ προέδρου ἐν Οὐασινγκτῶν!

[Ἀκολουθεῖ.]

Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΓΛΥΠΤΙΚΗ.

ΘΟΡΟΥΑΛΔΣΕΝ.

Ὁ περικλεῆς καὶ γόνιμος Δανὸς γλύπτης, οὕτινος προτιθέμεθα ἵνα διαγράψωμεν ἐνταῦθα διὰ βραχέων τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα, ἤχμασε κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τελευταίαν τῶν τεχνῶν παλιγγενεσίαν, τὴν ἀρξαμένην ἀπὸ τοῦ Mengs καὶ Winkelmann, τελευτώσης τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ὠριμάσασαν μετὰ τῶν ἀριστοτεχνῶν Δαβίδ, Κανόβα καὶ Βαρτολίνη.

Ὁ Βερτέλος ἢ Ἀλβέρτος Θεορουάλδσεν ἐγεννήθη ἐν Κοπεγχάγη, κατὰ τινὰς μὲν τῇ 19 Νοεμβρίου τοῦ 1771 ἔτους, κατ' ἄλλους δὲ (ἐν οἷς καὶ ὁ πολύμοχθος Κ. Εὐγένιος Πλὼν¹, ὁ

σύγγραφας ἐσχάτως λεπτομερῶς τὸν βίον τοῦ ἡμετέρου τεχνίτου) τῷ 1770. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ἀπλοῦς торνευτής, ἡ δὲ μήτηρ θυγάτηρ πτωχοῦ τινος Ἰουτλανδοῦ. Τὸ ταπεινὸν τοῦ πατρὸς ἐπάγγελμα, торνεύοντος ἔμβολα καὶ χονδροειδεῖς ἐκ ὄρυδος καὶ σφενδάμνου μορφὰς πρὸς στολισμὸν τῆς πρώρας τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ἔσχε μεγάλην ῥοπήν πρὸς τὴν φαντασίαν τοῦ εὐφυοῦς καὶ ἀγαθοῦ νεανίου. Ὁ δὲ φρόνιμος πατήρ, μηδὲν ἄποδοκιμάζων τὴν πρὸς τὴν γλυπτικὴν κλίσιν τοῦ υἱοῦ, διευκόλυνε τοῦναντίον ἀσμένως τὴν τάσιν ταύτην, εἰ καὶ μὴ διώρα τὴν μέλλουσαν δόξαν τοῦ Ἀλβέρτου.

Ἐνδεκαετῆς ὁ νέος οὐλοξανθόκομος καὶ γλαυκώπης Θεορουάλδσεν φοιτᾷ εἰς τὴν ἀκαδημίαν πρὸς μάθησιν τῆς ἰχνογραφίας, καὶ παρέχει

ἱκανὴν βοήθειαν τῷ πατρὶ, συνεργαζόμενος αὐτῷ πρὸς ἀνακούρισιν τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν. Θερωῶς δ' ἐπιμελούμενος τῆς γλυπτικῆς, ἀξιοῦται μόλις δεκαπενταετῆς τοῦ ἀργυροῦ νομισματοσχήμου βραβείου. Δυσὶ δὲ μετὰ ταῦτα ἔτεσι λαμβάνει ἀνώτερον ἔπαθλον, ὅπερ παρακινεῖ τὸν Δανὸν ζωγράφον, διδάσκαλον καὶ ποδηγέτην αὐτοῦ Ἀβιλγὰδρ ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ πατρικοῦ ἐργαστηρίου τὸν νέον Ἀλβέρτον. Φιλοτίμως δὲ προπαρασκευάσας τὸν μαθητὴν, παρέστησεν αὐτὸν εἰς τινὰ πάνδημον ἐν Κοπεγχάγῃ διαγωνισμὸν, καθ' ὃν (τῷ 1793) ἀπενεμήθη παρὰ τοῦ τῆς ἀκαδημίας προέδρου τὸ πρῶτον ἀριστεῖον τῷ Θεορουάλδσεν, διαπρέψαντι ἐπὶ τῇ παραστάσει τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἰατρεύοντος τὸν παράλυτον.

Μετὰ διετίην βλέπομεν αὐτὸν ἀπ-

ερχόμενον ὡς ὑπότροπον τῆς δανικῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ῥώμην, ἔνθα διέμεινεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, βιώσας βίον ἀληθοῦς καλλιτέχνου. Ἐν Ῥώμῃ τὸ μὲν πρῶτον ὁ νέηλος τεχνίτης καταπλήττεται τὸ κάλλος, καὶ τὴν ἀφελῆ ὠραιότητα τσοῦτων ἀριστουργημάτων, ὕστερον δὲ θαυμάζει καὶ μελετᾷ ἡσυχαιότερον, ὡς ἀληθῆς μύστης, τὰ ἀπαράμιλλα λείψανα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Μετὰ μακρὰν μελέτην τῶν ἔργων τοῦ ὑψηλοῦ ρυθμοῦ τῆς ἀθηναϊκῆς περιόδου ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀπαιτουμένων παρὰ τῆς ἀκαδημίας τῆς Κοπεγχάγης πρώτων δειγμάτων τῶν ἐν Ῥώμῃ αὐτοῦ σπουδῶν. Ἦσαν δὲ ταῦτα ὁ Βάκχος καὶ

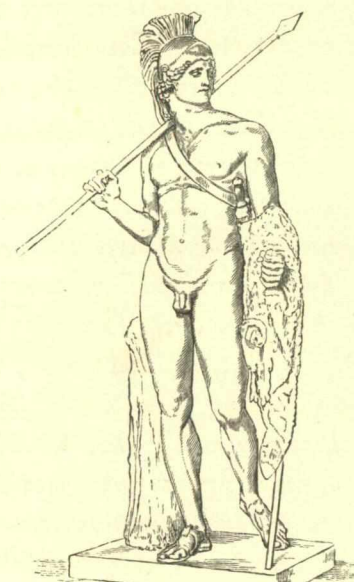
δυνηθῆ νὰ ἐξεργασθῆ ἐπὶ τοῦ μαρμά-

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ρου, ὡς ἐπόθει, τὸ ἐκ πηλοῦ πρόπλασμα. Ἐν τοιαύτῃ τυγχάνων ἀπορία ὁ τεχνίτης ἤρξατο νὰ ἀποθαῖρύνηται, καὶ, ἀποδίδων τέλος τὴν ψυχρότητα ταύτην μᾶλλον εἰς τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἰδίου ἔργου, συνέτριψεν αὐτὸ εἰς μυρία.

Ἄλλ' εὐθὺς μεταμελεῖται καὶ ἐπιχειρεῖ ἐκ δευτέρου τὴν παράστασιν τοῦ αὐτοῦ ἥρωος μείζονα ἢ κατ' ἀνθρώπον, θηρεύων καὶ πάλιν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑψηλῶν κανόνων τῆς τέχνης, οὗς ἐνδελγῶς μελετᾷ ἐπὶ τε τοῦ ζῶντος σώματος καὶ τῶν ἀρχαίων ὑποδειγμάτων. Τὸ νέον τοῦτο ἔργον ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχῆς, ἐπαινέθην καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ὁμοτέχνου καὶ ἀντιζήλου Κανόβα, εἰπόντος πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ· « Quest' opera di' quel gio-

Ο ΙΑΣΩΝ.

ἢ Ἀριάδνη, ἔργα ἀπέζοντα ἔτι τῆς μαθητείας, καὶ μήπω ἀπηλλαγμένα τῆς δουλικῆς ἀπομιμήσεως τῶν ἀρχαίων.

Διατελέσας δ' ἐπὶ ἑξ ὅλα ἔτη ὑπότροπος τῆς κυβερνήσεως, ὑπέστη πολλοὺς ἀντιπερισπασμούς, ἕνεκα τῆς μικρᾶς καὶ ἀνεπαρκοῦς ἐπιχορηγήσεως, καὶ τοῦ ἐπηρεάζοντος τὴν ὑγείαν αὐτοῦ πυρετογόνου κλίματος τῆς Ῥώμης. Διανύσας δὲ τὸν ὄλον σχεδὸν τῆς ἐξαιτίας χρόνον, καὶ μέλλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὐεργέτιδα πατρίδα, προῦθυμήθη νὰ δημιουργήσῃ σπουδαῖον τι ἔργον, τὸν Ἰάσονα. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀπέπνευεν ἤδη πρωτοτυπίας· ἀλλὰ δυστυχῶς, πλὴν τῶν ἐπαινῶν τῶν εὐμενῶν θεατῶν, οὐδέμικιν ἐλάμβανεν ὑλικὴν βοήθειαν ὅπως

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ.

vane danese è fatto in una stile

nuovo e grandioso. » Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ σύστηρὸς Ζοέγας ἐπήνεσε τὸν νέον Θεορουάλδσεν, ὃν ἡ γνωμοδότησις αὐτῆ πολλοῦ ἐνέπληξε θάρρους, περὶ πλείστου ποιούμενον τὸ ἐλάχιστον τοῦ μεγάλου κριτικοῦ ἐπίνευμα.

Ἄλλ' ὁ θρίαμβος δὲν ἦτο ἔτι οἷον ἐπόθει ἡ βεμβάζουσα νεανικὴ φαντασία τοῦ καλλιτέχνου, μὴ βλέποντος ὑποφώσκουσαν ἐλπίδα τινὰ εὐτυχῶς καταστάσεως ἐν Ἰταλίᾳ. Τοῦναντίον τὸ ἐργοστάσιον αὐτοῦ παραλύεται ὁσημέραι, τῆς ἐλλείψεως ἕνεκα οὐ μόνον σπουδαίων παραγγελιῶν ἀλλὰ καὶ μικρᾶς προσοδοφόρου ἐργασίας, ἐπιτρεπούσης τῷ τεχνίτῃ ἵνα παρατείνῃ τὴν ἐν Ῥώμῃ αὐτοῦ διαμονὴν χάριν τοῦ πρὸς τὴν τέχνην ἀμέτρου αὐτοῦ ἔρωτος.

Ο ΕΡΜΗΣ.

Μὴ ἐπιτυχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀελπίζων καὶ δυσθυμῶν, διατίθεται ἐπὶ τέλος νὰ καταλίπῃ τὴν ἐστίαν τῶν ἀνεκτιμῆτων καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν καὶ συσκευάζεται τὴν πορείαν, ὅτε κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐμποδίζεται ἕνεκα διαμεληθείσης τινος διατυπώσεως περὶ τὴν τοῦ διαβατηρίου ἐκδόσιν.

Κατὰ δὲ τὴν ὑστάτην ταύτην ὥραν Ἄγγλος τις γνωστὸς τραπεζίτης, τὸ ὄνομα Θωμᾶς Χάπ, εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ περιλύτου Θεορουάλδσεν, καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν ὅποια ἔσεται ἡ τιμὴ τῆς ἐπὶ μαρμάρου ἐξεργασίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἰάσονος.

— Ἐξακόσια χρυσᾶ φλωρία, λέγει ἐνδοιάζων καὶ βαταρρίζων ὁ συγκεκλιμένος καλλιτέχνης, μακα-

ρίων έαυτὸν, ἂν ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἠδύνατο τέλος νὰ παρατείνῃ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ διαμονὴν αὐτοῦ.

— Προσφέρω ὑπακοήν, λέγει ὁ φιλόκαλος Βρεττανός, καὶ ἰδοὺ τὸ ἦμισυ τοῦ ποσοῦ!

Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη καὶ ὅπως ἀγαθῆ τῶν πραγμάτων μεταβολὴ ἔσχε μεγίστην ῥοπήν πρὸς τὸν λοιπὸν βίον τοῦ Θεορουάλδσεν· ἐπειδὴ ἔκτοτε ὁ ἐνθουσιῶν καὶ ἀξίος ὁπαδὸς τοῦ Δονατέλλου, τοῦ Σαντοβίνου καὶ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου προάγεται μιᾷ ὁρμῇ διὰ πλείστων μεγαλοφυΐας ἔργων ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ευκλείας, καὶ, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἐπὶ τὴν ἀπόλαυσιν ἡγεμονοπρεπῶν ἐπιδείξεων.

Ὁ Θεορουάλδσεν ἐδημιούργησε τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τὸ ἀνδρικότερον κατὰ τὸν Ἄρην. Ὁ ἦρωας παρίσταται λελυμένος τὴν κόμην, οἶαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ἔφερον εἰσπερόμενος τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας. Οἱ πλόκαμοι, ἀφθόως τῷ μετώπῳ περισχιζόμενοι, προσπαίζουσιν ἐπιχαρίτως τοῖς ὤμοις· ἡ δ' ἐν γένει ζωηρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ στάσις ὁμοιάζει καθόλου τῆ τοῦ Ἡρακλέους, ἀποτυπωθεῖσα ἐκ τινος ἀρχαίου μωσαϊκοῦ τῆς villa Albani.

Ἐπόμενος τοῖς αὐτοῖς περὶ ἀποθεώσεως τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἑλληνηκοῖς κανόσι, προέπλεσεν ὁ Δανὸς γλύπτῃ καὶ τὸν Ἑρμῆν, περὶ οὗ ὁ διάσημος Ναγλέρ ἀπεφώνησε ὅτι εἶναι ἀνθάμιλλος κατὰ τὰς ἀναλογίας καὶ τὴν νεανικὴν ὠριότητα τῷ περιφρόνῳ μαχομένῳ Μονομάχῳ τοῦ Λούβρου. Τὴν δ' ἰδέαν τῆς ἀληθοῦς γλαφυρῆς ταύτης πρακτικῆς τοῦ Ἀργεῖφόντου Ἑρμοῦ ἐνέβαλε τῷ καλλιτέχνῃ εὐκνημῶς τις Ῥωμαῖος ἀγροφύρος, ὃν, τυχαίως παρατηρήσας ἐν ἀρμόδιᾳ στάσει, ἐσχεδιάσεν ἐκ τοῦ προχείρου διὰ χρωστῆρος.

Καὶ τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ ἀγάλματος ἀποπνέει οὐχὶ κοινῆς πονηρίας, ἀλλ' οὐρανίας τινὸς ἀφειλείας καὶ χάριτος, τὸ δ' εὐκαμπτον καὶ λεπτοφυὲς τοῦ σώματος ἐμφαίνει ὄντως Θεὸν ἐπιτελοῦντα εὐμαρῶς καὶ ἀνεμιμένως τὰς ποικίλας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν αὐτοῦ διακονίας. Ὁ Ἑρμῆς παρίσταται ἐν ᾧ, ἀποκοιμηθέντος τοῦ Ἄργου πρὸς τὰ ἐμμελῆ τοῦ αὐλοῦ συρίγματα, ἀφαιρεῖ ἐλαφρῶς τὸ ὄργανον τῶν χειλέων καὶ σπᾶται διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ζῆφος, οὐτινος ὑποβαστάζει τῇ πτέρνῃ τὸν κολοῦν, καὶ ἀνίσταται ἠρέμα, προσέχων μὴ ἐξυπνίσῃ τὸν ἀντίπαλον.

Ἄλλ' ἐπανελθόμεν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα. Ὁ Θεορουάλδσεν, εἰ καὶ πολλάκις ὑπεσχέθη, ὡς εἰκὸς, τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀγάλματος πρὸς τὸν γενναῖος προπληρώσαντα Ἄγγλον, ἐχρονοτρίβει οὐδὲν ἤττον ἐπὶ προσπάσει ὅτι τὸ ἔργον, εἰ καὶ ἀξιόλογον ἦκιστα αὐτῷ ἀπέβαινε κατὰ δόξαν καὶ φιλοτιμίαν.

Ἄλλ' ἄλλως ἐφρόνει ὁ Κ. Χώπ, ὅστις, ὑπὸ βρετανικῆς ὄπως ἰσχυρογνωμοσύνης περιτρουρούμενος, διέτελεσεν ἀκαμπτος, μηδὲν ἀνεχόμενος τὴν ἐλαχίστην παραβίασιν τῆς αὐθιμότητος αὐτοῦ ἐκλογῆς, καὶ ταῦτα ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐν τέταρτον σχεδὸν αἰῶνος ἐνεκαρτέρησεν, ἀναμείνων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συνθήκης. Προήλθε δὲ ἴσως ἡ ἀσύγνωστος αὕτη βραδύτης τῆς παραδόσεως τοῦ ἔργου καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ὁ τεχνίτης ἐπειγόμενος ἐκάστοτε, ὡς οἱ πλείστοι τῶν καλλιτεχνῶν, ἐξ ἀνυπερβλήτων οικονομικῶν περισπασμῶν, ἠναγκάζετο νὰ ἐπιμελήται καὶ ἐκποιῇ ταυτοχρόνως πολλὰ ἄλλα σπουδαῖα ἔργα, ἂν ὡς ἄλλως τε προήχθη εἰς μεγίστας τιμὰς, ἀναγκασθεὶς καθηγητῆς Ἀκαδημιῶν καὶ μέλος ἐπίτιμον πλείστων καλλιτεχνικῶν τῆς Εὐρώπης ἐταιριῶν.

Τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἰάσονος ἐτυποποίησεν ὁ γλύπτῃς ἀπὸ τοῦ 1802 μέχρι τοῦ 1804 ἔτους, ὅτε ἐδόθη αὐτῷ ἡ παραγγελία, ἀπεστάλη δὲ εἰς Λονδὸν μόνον τῷ 1828. Πρὸς ἱκανοποίησιν δὲ τοῦ Κ. Χώπ ὁ Θεορουάλδσεν παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ δεχθῆ μετὰ τοῦ πολυβρυλήτου Ἰάσονος δύο μαρμάρια ἀνάγλυφα, καὶ τὰς ἐκ μαρμάρου προτομὰς τῆς Κυρίας Χώπ καὶ τῶν δύο αὐτῆς θυγατέρων.

Ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποβάς εἰς Λονδὸν, πληροὶ χαρᾶς τὸν φιλόμουσον Ἄγγλον, ἀπολαύσαντα τέλος αὐτοῦ, καὶ ἀκορῆτως θαυμάζοντα τὸν ἐκ καρβάρου ἐξαιρετοῦ μαρμάρου ἐξεργασμένον λογχοφόρον καὶ ἀρειμάνιον τὸ βῆμα ἦρωα, ὅστις, φέρων ἐπιδεικτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὸ χρυσόμαλον τοῦ κριοῦ δέρας, ὅπερ ἀφείλεν ἤδη τοῦ δράκοντος, καταφρονητικῶς εἰς αὐτὸν ἀποβλέπει.

Ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Θεορουάλδσεν ἔργων εἶναι καὶ τὸ σύμπλεγμα ὁ Ἑρως καὶ ἡ Ψυχὴ, προπλασθέν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ βαρῶνου Schubart, ἐν Μοιενέρῳ. Πεσότος δὲ ποτε κεραινοῦ καὶ καταστρέψαντος ἄρδην τὸ θερινὸν ἐργαστάσιον τοῦ τεχνίτου, περιεσώθη ἀλώβητον μόνον τὸ πολύτιμον τοῦτο καλλιτέγνημα. Καὶ ἡ μὲν Ψυχὴ εἰκονίζεται πεφροντικῶς καὶ σύννους, ἐπερωτῶσα τὸ ἀνά χειρᾶς κύπελλον, μὴ τολῶσα νὰ φέρῃ αὐτὸ ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ σφίττουσα πρὸς τοὺς κινδύνους τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος. Ὁ δ' Ἑρως, ἐναγκαλιζόμενος τὴν νεάνίδα, προτρέπει ἐρωτικῶς καὶ πείθει, ἀπαλὸν μειδιῶν πρὸς τὴν ἀγνείαν αὐτῆς.

Τὸ λίαν εὐρυθμον καὶ χαριέστατον τοῦτο ἔργον θαυμάζεται μάλιστα ὡς ἔμφυχον ἀπείκασμα φιλοσοφικῆς τινος ἰδέας. Ὁ Θεορουάλδσεν διέπρεψεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐπὶ τῇ ἀληθῇ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἐρμηγία, προαιρούμενος ἰδίᾳ τὰ θέματα τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ἐδῶκε δὲ δεῖγμα τῆς ἑαυτοῦ δεινότητος μάλιστα διὰ τοῦ πρώτου λαμπροτάτου αὐτοῦ ἀναγλύφου, τῆς Ἀπαγωγῆς τῆς Βρισηΐδος, περιπειρήσαντος τῷ Δανῷ καλλιτέχνῃ ὄνομα ἀντισταθμίσαν τὴν δόξαν τοῦ Ἰταλοῦ Κανόβα, πρὸς ὃν, καὶ ἀντίπαλον ὄντα, διετέλεσεν ἀείποτε φιλικῶς δισκείμενος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν (τῷ 1806) ὁ Θεορουάλδσεν ἐπεχείρησεν, ὑπὲρ τῆς κομίσσεως Worontzoff, τὴν παράστασιν τῆς Νικηφόρου Ἀφροδίτης, εἰκονιζομένης ἐν ᾧ ἐπιδικάζει αὐτῇ ὁ Πάρις τὸ χρυσοῦν μῆλον. Ὁ τεχνίτης, πιστὸς μαθητῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐμελέτησε τὸν τῆς ἐξήλλου γυναικείας καλλονῆς τύπον ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἀγαλμάτων τῆς τῶν Μεδίκων, τῆς τοῦ Καπιτωλίου καὶ τῆς τῆς Τρωάδος Ἀφροδίτης, μὴ εὐτυχήσας νὰ ἴδῃ καὶ τὴν θεσπεσίαν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, ἐξευρεθείσαν πολλῷ ὕστερον (τῷ 1820). Λέγεται δ' ὅτι μετέλλαξε τριάκοντα πρωτότυπα, ἀπανθίζων τὰς ἐπὶ μέρους αὐτῶν καλλονὰς.

Νεάζουσα, ὡς ἡ τῶν Μεδίκων, ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Θεορουάλδσεν παρίσταται μὲν γυμνὴ καὶ ἀπῆλλαγμένη πως τοῦ αἰδημονοπρεποῦς τῶν ἀρχαίων μαρμάρων, οὐδὲν ἤττον δ' ἐπισπεύ-

δουσα ν' ἀναλάβῃ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους ῥιφθέντα χιτῶνα, διαγράφουσα χαριέντως εὐστρόγυλον κίνησιν διὰ τοῦ δεξιῶ βραχίονος, καὶ κρατοῦσα ἀκροθιγῶς τὸ τῆς νίκης ἄβλον, πρὸς ὃ ἡ κεφαλὴ ἐμπαθῶς

ΠΕΡΙΟΔΙΑ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798.

Ζ'.

Ὁ Δῆμος ἀπῆλθεν, ὡς εἶδομεν ἐν ταῖς ἔμπροσθεν, ἐξ Ἀγκῶνος εἰς Κέρκυραν ἐπὶ τινος γαλλικῆς κορβέτας, φέρων πρὸς τὸν βέυν τῆς Μάνης αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ στρατηγῶ Βοναπάρτου, τοῦ μέλλοντος Ναπολέοντος πρώτου. Καταλιπὼν δὲ αὐτόθι δύο τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ καὶ τὸν συνοδοιπόρον Γολλόνην, καὶ παραλαβὼν μόνον τὸν Νικόλαον Στεφανοπόλιδα, μετέβη εἰς Κεφαλληνίαν. Πλησιάζοντες πρὸς τὴν νῆσον οἱ δύο ἀπεσταλμένοι, ἤκουσαν σφοδρῶς καὶ συνεχεῖς κανονοβολισμούς. Ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς, ὁ σατραπῆς τῶν Ἰωαννίνων, δεσπόζων τῆς μεταξὺ τῶν δύο κόλπων τῆς Πρεβέζης καὶ Ναυπάκτου Ἀθβανίας, λαβὼν παρὰ τοῦ Γάλλου στρατηγῶ ἀδειαν νὰ διέλθῃ μετὰ τριῶν πλοίων, — ὅπερ οὐδέποτε ἐπέτρεψαν οἱ Βενετοὶ, — ἀπέβησε πυροβολικὸν καὶ ἐπίπτων ἐξαπίνης ἐπὶ τῶν Χειμαριωτῶν, τοὺς μὲν ἐξεδίωξε, τοὺς δ' ὑπεδουλώσατο τότε πρῶτον. Καὶ μὴ χρονοτριβήσας, ἄρμησεν εὐθὺς καὶ ἐπὶ τὸν πενηθρὸν αὐτοῦ, τὸν πασσᾶν τοῦ Δελφίνου, οὐτινος ἐκδιωχθέντος, ἐσφετερίσατο τὴν χώραν, ἐφ' ἧς κατέστησεν αὐθαίρετως πασσᾶν τὸν υἱόν.

Οἱ ἀπόστολοι μετὰ πλοῦν πέντε ἡμερῶν ἐφθασαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπέβησαν εἰς τὸ Ληξοῦρι, κείμενον κατὰ τὴν εἰσοδὸν μεγαλοπρεποῦς τινος κόλπου. Ἀντικρὺ τοῦ κόλπου εἶναι τὸ Ἄργοςτολι, ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἧτις, ὡς λέγουσιν, ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τοῦ πλοίου τῶν Ἀργοναυτῶν. Οἱ κάτοικοι ἐώραζον τὴν ἀπὸ τῆς βενετικῆς δουλείας ἀπαλλαγὴν, οἱ δὲ

ὄδοιπόροι παρέστησαν αὐθημερὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς φυτεύσεως τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τῆς πόλεως, οἱ ὄδοιπόροι ἀνέγνωσαν ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τοῦ ἱκρίωματος, ἐφ' οὗ ἴσταντο αἱ ἀρχαί, τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν·

« Ai Francesi, vindici
Dell umanità,
Cefalonia riconoscente. »

Μετὰ δὲ τὴν ἐμφύτευσιν τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας οἱ προὔχοντες καὶ οἱ εὐγενεῖς τῆς νήσου, ἀνάψαντες μεγάλην πυρὰν, ἔβριψαν εἰς αὐτὴν τοὺς βενετικούς τίτλους, τὰ παράσημα, τὰς στολὰς, τὰς μακρὰς καὶ πυκνὰς φενάκας, καὶ πᾶν ὃ, τι ἀνεμίμησεν αὐτοὺς τὴν μισητὴν τυραννίαν τῶν Βενετῶν.

Ἐκεῖθεν, καταπλεύσαντες εἰς Ζάκυνθον, οἱ ἀπόστολοι ἐσπευσαν νὰ ἐπιδώσωσι τῷ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ διατρίβοντι Γάλλῳ στρατηγῷ Gentili τὰς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολάς τοῦ Βοναπάρτου. Ἄλλ' ἡ Ζάκυνθος, ἦττον φιλελεύθερος καὶ φιλόγαλλος τυγγάνουσα τῆς Κεφαλληνίας, διετέλει ἐτι φρονοῦσα τὰ τῶν Βενετῶν, οἱ δὲ Ζακύνθιοι ὑπέβλεπον τοὺς δύο ἀποστόλους, ὧν αἱ πρὸς τὸν Γάλλον στρατηγὸν σχέσεις καὶ ἡ φιλοπατρία ἐφαίνοντο ὑποκρύπτουσαι ἀποστολὴν σπουδαιοτέρην τῆς ἀναζητήσεως φυτῶν. Συνωμόσαντες δὲ τὸν ὄλεθρον αὐτῶν, διέδωκαν τὸν λόγον ὅτι οἱ ἀπόστολοι οὗτοι τοῦ Βοναπάρτου εἶχον ἐντολὴν νὰ ἀναστατώσωσι τὴν Πελοπόννησον.

Παρ' ὀλίγον δὲ οἱ δύο ὄδοιπόροι ἔπαθον ὃ, τι καὶ ἐν Λεζίνᾳ, ἐὰν μὴ οἱ συνωμότες, φοβούμενοι τὸν Γάλλον στρατηγὸν, κατὰ μὲν τὸ φανερὸν ἠσύχαζον, ἐν δὲ τῷ κρυπτῷ ἔγραφον πρὸς τὸν ἐν Τριπόλει πασσᾶν τῆς Πελοποννήσου τὰ δέοντα

κλίνουσα ἐπιδείκνυσιν ἐπευφρανομένην πᾶσαν τὴν γυναικείαν φιλαρέσκειαν.

[Ἀκολουθεῖ.]

συναποστέλλοντες καὶ τὰ σημεῖα τῶν δύο ἀποστόλων τοῦ Βοναπάρτου.

Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἔτοιμα πρὸς τὸν ἀπόπλου, καὶ οἱ δύο Ἕλληνες ἐμελλον νὰ ἐπιβιβασθῶσιν ἀποπλέοντες εἰς Πελοπόννησον, ὅτε μακθάνουσιν ὅτι ὁ βέυς τῆς Μάνης, πρὸς ὃν ἦτο ἐπιγεγραμμένη ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βοναπάρτου, ἀντικατεστάθη ὑπ' ἄλλου βέυ, ὅστις, εἰ καὶ Μανιάτης ἐφρόνει τὰ τῆς Πύλης, καὶ κατώρθωσε διὰ μυρίων βραδιουργιῶν ἵνα ὑποσκελίσῃ τὸν πρῶτον βέυν, ὅστις ἐπὶ δεκαεὶ ὅλα ἔτη ἐκυβέρνησε τὴν Μάνην φρονίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς. Ἐὰν δὲ οἱ ἀπόστολοι ἐπίπτον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τυράννου βεβαίως ἀπόλοντο.

Διὸ, ἀποπέμψαντες τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐμελλε νὰ μεταβιβάσῃ αὐτοὺς εἰς Κιτιὰς, τόπον διαμονῆς τοῦ νέου βέυ, διέδωκαν τὴν φήμην ὅτι ἐπανήρχοντο εἰς Κέρκυραν μετὰ τοῦ στρατηγῶ Gentili. Ἄλλὰ περὶ τὴν ἐσπέραν μετέβησαν κρυφίως εἰς τὸ προξενεῖον τῆς Γαλλίας, καὶ

— Ἐχομεν χρεῖαν, λέγουσι πρὸς τὸν Γάλλον πρόξενον, ἐνὸς νέου πλοίου διὰ τὴν Μάνην.

— Τί δικαιοῦσθε νὰ πράξητε; Λησμονεῖτε ἢ ἀγνοεῖτε τοὺς κινδύνους; λέγει αὐτοῖς ὁ πρόξενος.

— Προκειμένου καθήκοντος, παρ' οὐδὲν τιθέμεθα τοὺς κινδύνους, ἀποκρίνεται ὁ Δῆμος.

— Ἄλλ' οἱ Τούρκοι, εἰδοποιηθέντες ἀναμένουσι πανταχοῦ τὴν ἀφίξίν σας. Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἀποβῆτε, κινδυνεύετε νὰ συλληφθῆτε καὶ φονευθῆτε! Πρὸς Θεοῦ, ἐστὲ ἤττον τολμηροὶ καὶ φρονιμότεροι. Ἄντι νὰ πλεύσητε ἐντεῦθεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, νομιζῶ προτιμότερον νὰ μεταβῆτε πρῶτον εἰς τὰ

Κύθηρα. Ἐκεῖ δὲ, χρονοτριβήσαντες ὀλίγον, δύνασθε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τοῦ πρώτου οὐρίου ἀνέμου, ὅπως εἰσβάλητε εἰς Μάνην, ἀποφεύγοντες τὰ καθ' ὑμῶν ἀποσταλέντα ἤδη πλοῖα καὶ τοὺς κατὰ πάσας τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου ἀναμένοντας ἡμᾶς κατασκόπους.

Οἱ ἀπόστολοι, εἰ καὶ ἦσαν ἀνυπόμονοι, ἐπέσθησαν τέλος αὐτῶ. Διέμειναν δὲ ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν Κυθήροις, ὧν οἱ κάτοικοι, μαθόντες τὰ κατορθώματα τοῦ Βοναπάρτου, καὶ πανηγυρίζοντες καὶ οὗτοι τὴν κατάλευσιν τῆς αἰσχρᾶς βενετικῆς τυραννίας, ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους· « Οἱ Γάλλοι κατέκτησαν μὲν τὰς Ἰονίους νήσους, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ διατηρῶσιν αὐτάς, ἂν μὴ κατακτῶσιν καὶ τὴν Πελοπόννησον, καὶ πᾶσαν τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν! »

Η'.

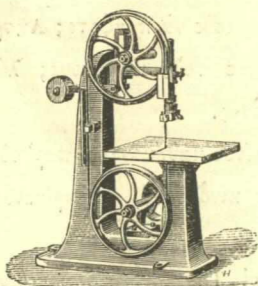
Ἐξεληθόντας τοῦ λιμένος τῶν Κυθέρων, δευνὴ καταλαμβάνει τοὺς ἀποστόλους τρικυμία. Ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται παλαίους παντὶ σθένει πρὸς τὰ κύματα, καὶ τὸ μικρὸν σκάφος κινδυνεύει νὰ καταβυ-

θισθῆ πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου. « Μέγιστε Θεέ! ἀνακράζει τότε γονυπετῶν ὁ Δῆμος, σὺ, ὃν οὐδέποτε ἐπικαλοῦνται ματαίως οἱ φίλοι τῆς ἐλευθερίας, μὴ ἄρα γε ἀποδοκιμάζεις τὴν μεγάλην ἐντολήν, ἣν μοι ἀνέθηκεν ὁ μέγας ἀνὴρ, ὃν ἐπεμψας ἐπὶ τὴν γῆν πρὸς ὄλεθρον τῶν τυράννων αὐτῆς; Πέπρωται ἄρα γε τοῖς ἀπογόνους τοῦ πρώτου ἔθνους τοῦ κόσμου ἴν' ἀποστερηθῶσι διὰ παντὸς τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ ζῶσιν αἰετοπεταίως μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας; Σὺ ἀπῆλλαξας ἡμᾶς ἐν Δαλματία τῶν ὀνύχων τῶν δολοφόνων Σκλαβῶνων· σὺ βεβαίως ἀπαλλάξεις ἡμᾶς πάλιν καὶ τῆς μανίας τῶν κυμάτων καὶ τῶν δολοφόνων, οἵτινες ἀνχέμενοι ἐνοπλοὶ τὴν ἀπόβασιν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου. »

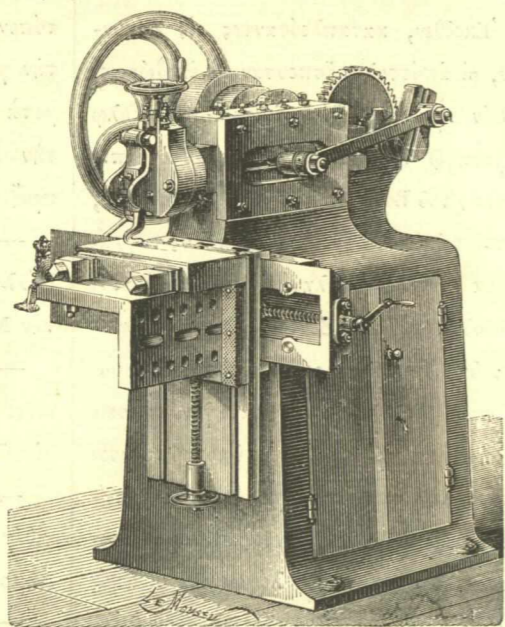
Χάριτι θεῆς, ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον πλησιάζει πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Μάνης, ὁ κλύδων κατενάζεται, καὶ μετ' ὀλίγον καταπαύει. Ἦδη δὲ οἱ ἀπόστολοι διορῶσι τὰ ὄρη τῆς Μάνης, καὶ περὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἐσπέρας ὥραν εἰσέρχονται εἰς τὸν λιμένα Μαγαθωνήσιου.

Εἶναι ἤδη νύξ. Οἱ ἀπόστολοι σπεύδουσι νὰ καταλίπωσι τὸ πλοῖον, ὅπερ, ὃν πεπλησμένον ὕδατος, κινδυνεύει νὰ καταβυθισθῆ. Ἀλλ' ἐξεληθόντες, ἀγροῦσι ποῦ νὰ κατευθύνωσι τὰ βήματα αὐτῶν. Ἡ ἀκτὴ εἶναι ἔρημος καὶ σιωπηλὴ. Ἐν ᾧ δὲ περιφέρονται σκοταῖοι ἀσκόπως, παρίσταται αἴφνης ἀνὴρ, ὅστις, προσαγορεύων αὐτοὺς Ἰταλιστί, προσφέρει τοῖς ἀστέγαις ξένους φιλοξενίαν. Οἱ ἀπόστολοι εὐχαριστοῦσι μὲν καὶ ἀκολουθοῦσι κατόπιν αὐτοῦ, ἀλλὰ δυσπιστοῦσιν, ἀγροῦντες ποῦ πορεύονται, καὶ τίς ὁ ξενίζων αὐτούς. Ἀλλ' αἱ ὑποψίαι αὐτῶν αὐξάνουσιν ἔτι μᾶλλον, βλεπόντων ὅτι ἐκ διαλειμμάτων προσέρχονται καὶ συμβαδίζουσι πολλοὶ ἔνοπλοι, ὑποποτὶ ἄνδρες. Καθ' ὅδον ὁ ἀγνώστος ἐρωτᾷ τὸν Δῆμον ἂν ἤξευρε νεώτερόν τι περὶ τῶν πολέμων τῆς Ἰταλίας. Ἀλλ' οὗτος, φοβούμενος μὴ ἐνέπεσον εἰς ἐνέδραν τινὰ τῶν Τούρκων, ἀποκρίνεται ἀφηρημένως καὶ ἀσαφῶς. Ἀλλ' ὁ φόβος τῶν ἀποστόλων ὑπερηύξησεν ὅτε εἶδον ἐκκεντῶν ὀδηγουμένους εἰς τινὰ ὄχυρόν περιεκερακωμένον πύργον, εἰς ὃν εἰσῆλθον διὰ κρεμαστῆς γεφύρας. [Ἀκολουθεῖ.]

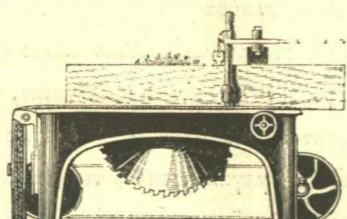
ΝΕΩΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ.

ΠΡΙΩΝ ΤΑΙΝΙΟΕΙΔΗΣ. [ΕΙΚ. 1.]

Η ΡΙΝΗ, [ΕΙΚ. 2.]

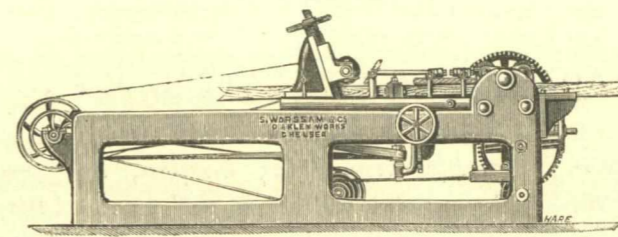

ΠΡΙΩΝ ΔΙΣΚΟΕΙΔΗΣ. [ΕΙΚ. 3.]

Ἐργαλεῖα μηχανικὰ πρὸς ῥυκανισμόν τῶ ξύλων. — ῥυκανιστὰ καὶ πλανιστὰ. Αἱ μηχαναὶ αὗται ἐργάζονται διὰ ῥυκανιστῶν, ὧν τὸ στόμα (le tranchant) ἔχει σχῆμα καὶ λεπτότητα ἰκανὴν πρὸς τὸ χωρίζειν καὶ τέμνειν τὰς ἴνας τοῦ ξύλου ἄνευ σπαράγματος, ἀμυγῆς ἢ κλάσματος. Ὁ εὐθύστομος ῥυκανιστῆς (raboteuse à outil droit) χρῆσιμεῖται εἰς ῥυκανισμόν καὶ ἐξομαλισμόν (dégau-chage) οἷας δῆποτε παχείας ἢ λεπτῆς, σκληρᾶς ἢ μαλακῆς ξυλείας. Καὶ αὐτὰ τὰ μάλιστα διάστροφα καὶ παρερριμμένα τῶν ξύλων, ἐξερχόμενα τῆς μηχανῆς ταύτης

οὐ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν πρὸς μύλην ἐκ σμίριδος ἢ ἀκόνην ταχέως περιστρεφομένην. Διὰ τῆς ἐλικοειδοῦς ταύτης σπάθης, [Ἀκολουθεῖ.]

θαυμασιῶς ἐπιγνωρθωμένα καὶ ἐξομαλισμένα, δύνανται νὰ προσκολληθῶσιν εὐθὺς ἐπιφανείας. Τὰ ῥυκανίζοντα ἐργαλεῖα εἶναι ἐφηρμοσμένα ἐπὶ τῶν χειλέων σιδηροῦ τινος δίσκου περιστρεφόμενου κατὰ μέσον ὄρον 3,000 φορὰς ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ. Ποικίλλουσι δὲ τὰ σχήματα τῶν στομάτων τῶν ῥυκανῶν κατὰ τὰς βαθδώσεις, ἃς θέλομεν νὰ παραγάγωμεν ἐπὶ τοῦ ξύλου.

ΕΥΘΥΣΤΟΜΟΣ ΡΥΚΑΝΙΣΤΗΣ. [ΕΙΚ. 4.]

Ἡ τράπεζα μεθ' ἧς διολισθαίνει τὸ ῥυκανιζόμενον ξύλον εἶναι σφυρήλατος, ζεστὴ καὶ ολίσθηρά. Ἀνὰ ἕκαστον μέτρον ὑπάρχουσι ἄγκιστρα (grampons), ἅτινα κατέχουσιν ἰσχυρῶς τὸ ῥυκανιζόμενον ξύλον. Πολλὰ ξύλα δύνανται νὰ προσαρτηθῶσι πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπεζῆς καὶ ῥυκανισθῶσι ταυτοχρόνως. Ἡ τράπεζα προχωρεῖ μετὰ ταχύτητος 4 μέτρων ἀνὰ ἕκαστον λεπτόν, ἀλλ' ὅπι-

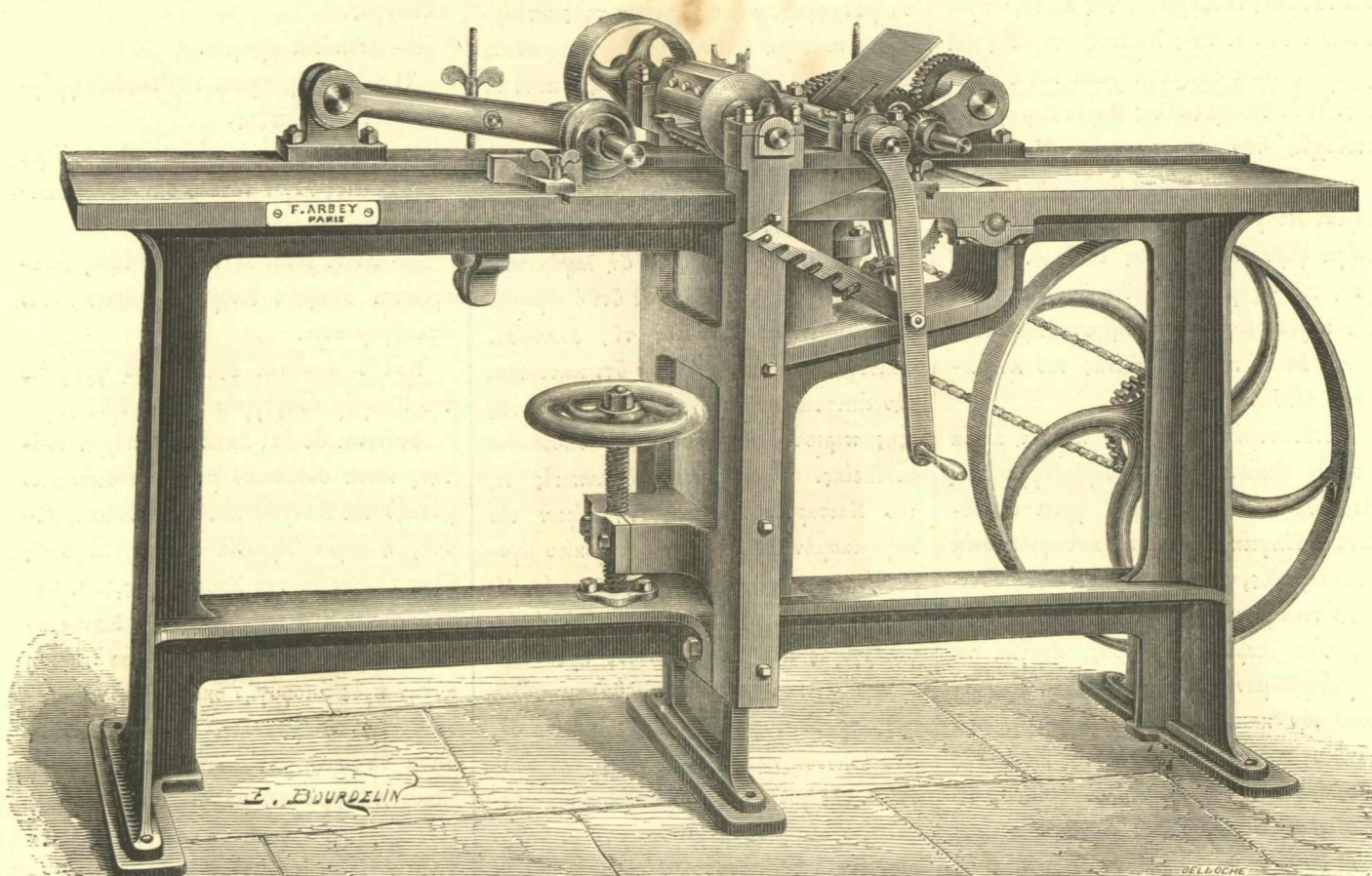
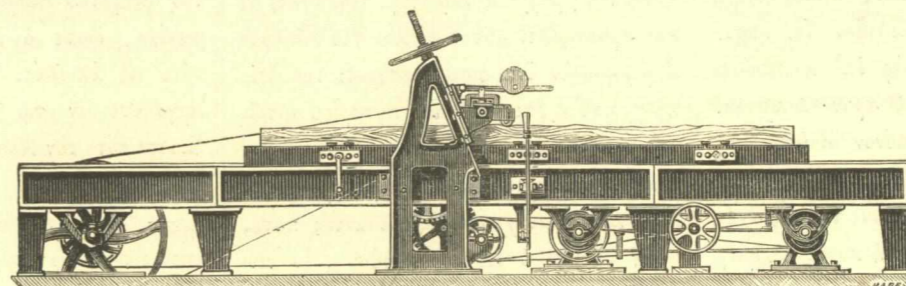
Τὸ πρῶτον παράδειγμα (εἰκ. 4) εὐθύστομου ῥυκανιστοῦ, ἔχον βαρὸς 2,000 χι-

30 ἑκατοστῶν, μήκος δὲ 3 μέτρων. Τὸ δὲ δεύτερον παράδειγμα (εἰκ. 5), ἔχον βάρους 3,000 χιλιγράμμων καὶ δύναμιν 4 ἵππων, χρῆσιμεῖται εἰς ὀμαλισμόν καὶ τετραγωνισμόν δοκῶν ἐχουσῶν μήκος μὲν 5 μέτρων, πάχος δὲ 40 ἑκατοστῶν.

Ὁ ῥυκανιστῆς ὁ ἐλικοστόμος (raboteuse à lames hélicoïdales (εἰκ. 6) ἐξευρέθη ὑπὸ τῶν μηχανικῶν Mareschal καὶ Godeau. Ἐν τούτῳ τὸ στόμα τοῦ

ῥυκανίζοντος ἐργαλείου δὲν εἶναι εὐθὺ, ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις, ἀλλ' ἔχει σχῆμα σπάθης ἐλικοειδοῦς περιστραμμένης. Ἡ ἐλικοειδῆς αὐτῆ σπάθη δύναται νὰ ἀνέχῃται ἢ νὰ κατέχῃται κατὰ τὸ πάχος τῶν ῥυκανιστέων δοκῶν. Ὅσάκις δὲ θελήσωμεν νὰ ἀκονήσωμεν αὐτὴν μέχρι οὐ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν πρὸς μύλην ἐκ σμίριδος ἢ ἀκόνην ταχέως περιστρεφομένην. Διὰ τῆς ἐλικοειδοῦς ταύτης σπάθης,

ΕΥΘΥΣΤΟΜΟΣ ΡΥΚΑΝΙΣΤΗΣ. [ΕΙΚ. 5.]

ΡΥΚΑΝΙΣΤΗΣ Ο ΕΛΙΚΟΕΙΔΗΣ. [ΕΙΚ. 6.]

ἦτις περιστρέφεται 2,000 φορὰς καθ' ἕκαστον δεύτερον λεπτόν, ἀποφεύγομεν τὰς προσκρούσεις, καὶ προσβάλλομεν ἰτα-

μῶς τὸ ξύλον ὑπὸ τὴν αὐτὴν πάντοτε γωνίαν. Δι' αὐτῆς ἐξομαλίζονται αἱ δοκοὶ τῶν σιδηροδρόμων, οἱ πελώριοι ἰστοὶ τῶν

νεωτέρων πλοίων καὶ αἱ ὑψηλόταται δοκοὶ αἰτίνες χρῆσιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν ὑψίστων ἰκριωμάτων. [Ἀκολουθεῖ.]

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΙΣΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΥΡΙΕΡ'.

Ὁ ἐραστής ὠνομάζετο Πέτρος Δουβουά. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ πρῶτος ὑπὲρ τῆς ἐπαύλειος Σαβονιέρας. Τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα, τὸ σύμμετρον τῶν τοῦ προσώπου σημείων, τὸ διάφυρον τοῦ βλέμματος καὶ οἱ ὠραῖοι ὀδόντες ἀνέφλεξαν τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐμπαθοῦς ταύτης γυναικὸς τέως ἀτρεμοῦντα πάθη.

Ἡ θεραπεία Βρισσῶν, ἀποβληθεῖσα ἡδὲ τῆς ἐπαύλειος, διέδιδεν ὅτι κατέλαβε τὴν κυρίαν Κουριέρ ἐπ' αὐτοφύρῳ ἐναγκαλιζομένην τὸν Πέτρον Δουβουά. Μετ' οὐ πολὺ δὲ οὐ μόνον οἱ ὑπῆρται τῆς ἐπαύλειος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ περιόικοι ἔμαθον τὰς ἀθεμίτους ταύτας σχέσεις, καὶ ἐπέστησαν ὅτι ἡ κυρία Κουριέρ ἤρξατο τοῦ Πέτρον Δουβουά, κατασκοπεύοντες αὐτοὺς, καὶ γενόμενοι, καθὰ ἔλεγον, μάτρυντες ἀσελγιστάτων σκηνῶν. Ἐπειδὴ ὁ ἀγορφυλάξ Λουὶς Φρεμὼν, διατριπσίας μίαν τῶν πτυχῶν τοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνος τῆς κυρίας Κουριέρ, ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, μὴ βλεπόμενος, ἐκ τοῦ ἐξώστου διὰ τῆς ὀπῆς τοὺς ἔρωτας τῆς κυρίας· προσεκάλει δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπῆρτας καὶ γείτονας ὅπως συμμετάσχῃσι τοῦ θεάματος. Ἡ δὲ θαλαμηπόλος Μαρία Ζέμς, ἥτις διεδέχθη τὴν ἀποπεμφθεῖσαν Βρισσῶν, ἤκουσε κατὰ τινὰ νύκτα διαλεγόμενῃν τὴν κυρίαν Κουριέρ ἐν τῷ διαδρόμῳ πρὸς τινὰ ἀνδρὰ φοροῦντα ἐμβάδας ἑλνίνας. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Φρεμὼν διηγείτο ὅτι εἶδε ποτε τὴν κυρίαν Κουριέρ ἐν τῷ σταύλῳ καθήμενῃ ἐπ' αὐτῆς τῆς κλίνης τοῦ κοιμημένου Παύλου Δουβουά.

Τοιοῦτοτρόπως μετ' οὐ πολὺ ἡ κυρία Κουριέρ ἀπέκτησεν ἐν Τουρραίνῃ φήμην Μεσσαλίνης ἀναισχύντου, ἣτινι ἀπεδίδετο ἀσελγεια κτηνώδης καὶ φιληδονία ἀκατάσχετος, προδίδουσα παρ' αὐτῇ ὑστερικὴν τινὰ μανίαν. Ἀλλὰ, καὶ μὴ πιστεύοντες τὰς υπερβολὰς ταύτας, ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἀνερέριπτε τὴν κακολογίαν καὶ διαβολὴν τοῦ πλήθους καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἀβουλίας καὶ τοῦ ἀσυστάτου τρόπου, δι' οὗ διεκωδώνισεν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν πρὸς τὸν Πέτρον καὶ βραδύτερον τὸν πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Συμφοριανὸν Δουβουά ἀσύγνωστον αὐτῆς ἔρωτα. Καὶ τῷ ὄντι κατὰ τὰς μαρτυρίας, αἵτινες κατετέ-

θησαν βραδύτερον ἐν τῇ ἀνακρίσει, ἡ Κ. Κουριέρ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἠπίστησε πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, δὲν ἐφρόντισε ποσὸς νὰ κρύψῃ τὴν αἴμιον αὐτῆς διαγωγὴν. Ἐνδεδυμένη μέλαινα ἀμαζόνος στολὴν, ἀπήρχετο μετὰ τοῦ Παύλου Δουβουά εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰς ἀγροτικὰς πανηγύρεις. Ἐδίδε δὲ αὐτῷ τὸν βραχιόνα δημοσίᾳ. Πολλάκις δὲ καὶ προσεκάλει αὐτὸν τε καὶ τὸν ἀδελφὸν Συμφοριανὸν ἵνα συμμετάσχῃσι τοῦ δείπνου, καθ' ὃ ἔπινεν ἐκ τοῦ ποτηρίου αὐτῶν καὶ προσεφέρετο πρὸς αὐτοὺς ὡς πᾶσαι αἱ ἐρώσαι γυναῖκες. Καὶ εἰς ἐπίμετρον ἀβουλίας καὶ ἀναισχυντίας, ὄψισαντες ποτὲ, αὕτη τε καὶ ὁ Πέτρος Δουβουά, ἐν τινι ἀγροτικῷ χορῷ, διήλθον ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ τὴν νύκτα ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς μικρᾶς κώμης Σαιντ' Ἀβερτίνου πρὸς μέγα σκάνδαλον τοῦ ξενοδόχου, ὅστις, γνωρίζων τὸν κύριον Κουριέρ, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

Ἐν τούτοις ὁ Κουριέρ ἐνησχολεῖτο περὶ τὸ μεταφράζειν ἢ σατυρίζειν τοὺς ὑπουργοὺς· καὶ, μὴ βλέπων ὅτι ὁ οἶκος αὐτοῦ ἐκυβερνᾶτο χεῖρον τῆς Γαλλίας, ἔπαθε τὸ τοῦ ἀστρολόγου, ὅστις, ἀσχολούμενος περὶ τὰ οὐράνια, καὶ μὴ βλέπων τὰ πρὸ αὐτοῦ, κατέπεσε καὶ συνετρίβη εἰς τὸ φρέαρ.

Ἀλλὰ τέλος κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1823 ἔτους ὁ Κουριέρ ἤνοιξε, τὸ δὴ λεγόμενον, τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἐβρέθη δὲ ὅτι ὁ Φρεμὼν ἀπεκάλυψεν αὐτῷ μέρος τῆς ἀληθείας. Φαίνεται ὅμως πιθανώτερον ὅτι κατενόησε τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐξῆς περιστάσεως, ἣτις ἔσχε σπουδαίας συνεπειάς. Ἡμέραν τινὰ ὄπλοποιός τις τοῦ Καισαροδούου παρέστη φέρων τὸν λογαριασμὸν 450 φρ. ἐνὸς τυφεκίου ἀγορασθέντος παρὰ τῆς κυρίας Κουριέρ. Ὁ δὲ Κουριέρ, ὅστις κατέστη υπερβαλλόντως φιλάργυρος ἀπὸ τινος χρόνου, ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ, καὶ ἠρώτησε τὴν θαλαμηπόλον πρὸς τί τὸ τυφεκίον τοῦτο; Ἐκείνη δὲ, εἴτε θέλουσα νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναικὸς, εἴτε ἐξ ἀκακίας, ἀπέκαλυψεν αὐτῷ ὑπομειδῶσα ὅτι τὸ ὄπλον ἐδωρήσατο τῷ Δουβουά ἢ τῷ σύζυγος αὐτοῦ. Τότε ὁ Κουριέρ θυμωθείς, προσεκάλεσε γεγονούχῃ τῇ φωνῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τὸν Δουβουά, καὶ,

— Φέρε μοι ἐδῶ εὐθὺς τὸ τυφεκίον, κραυγάζει πρὸς αὐτὸν ὀργίλως.

— Εὐθὺς, κύριε, ἀποκρίνεται ἀπλῶς ὁ Πέτρος, ὅστις ἐνόησεν ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ κυρίου ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἀντιστῇ.

Ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε φέρων τὸ ὄπλον ὅπερ κατέθηκεν ἀταράχως ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἡ ὀργὴ τοῦ Κουριέρ ἐδιπλασιάσθη, ἡ δὲ ἀταραξία τοῦ ὑπῆρέτου ἐνεβάλεν αὐτὸν εἰς τοιαύτην μανίαν, ὥστε ὁ Δουβουά παρεξέτραπη τότε εἰς ἀπειλὰς. Ἡ θαλαμηπόλος, ἥτις εἰργάζετο ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ἤκουσε τότε τὸν Κουριέρ κραυγάζοντα πρὸς τοὺς ἄλλους·

— Πῶς, κατοῦργε παγκάμιστε, μὲ ἀπειλεῖς ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ τολμᾶς νὰ με εἴπῃς ἀντικρὺς ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν! Ἄγε... ἐξέλθε... ἢ θὰ σὲ διώξω ἐντεῦθεν διὰ τῶν χωροφυλάκων.

— Ἐὰν ἦμαι κακοῦργος, ὡς λέγεις, ἀποκρίνεται ὑψώνων τοὺς ὤμους ὁ Πέτρος, προσεκάλεσον αὐτοὺς, καὶ ἄς μὲ συλλάβωσιν.

— Πόσα σοι ὀφείλω; ἐρωτᾷ ὁ Κουριέρ κάτωχρος.

— Διακόσια φράγκα.

Ὁ Κουριέρ ἐμέτρησε τὰ διακόσια φράγκα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων διὰ τί μὲ ἀποβάλλεις; λέγει τότε ὁ ὑπῆρτης, ὑποκρινόμενος τὸν ἄθῳον.

— Διότι εἶσαι λίαν κύριος ἐδῶ, ἀποκρίνεται αὐτῷ ὁ Κουριέρ, βλέπων αὐτὸν ἀσκαδραμικτεῖ.

Καὶ ὁ Δουβουά ἐξῆλθε τοῦ γραφείου τοῦ Κουριέρ συσφίγγων τοὺς γρόνθους.

Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, κατὰ συνέπειαν μεγάλων διενέξεων μεταξὺ τοῦ Κουριέρ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἡ κυρία Ἑρμινία ἔφυγεν ἐπὶ τρεῖς ὄλας ἡμέρας ἐκ τῆς Σαβονιέρας, καὶ κατόκησεν ἐν τινι ξενοδοχείῳ τοῦ Καισαροδούου. Ὁ Κουριέρ κατάρθρωσε νὰ πείσῃ αὐτὴν πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν. Ἀλλὰ μὴ δυναθεῖσα νὰ μείνῃ μετ' αὐτοῦ, κατέφυγε τῇ ἐπαύριον παρὰ τῇ μητρὶ εἰς Παρισίους, ὅθεν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τινος ἡμέρας. Συμμετέσχε ἄρα γε μακρόθεν ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τῆς δολοφονίας τοῦ συζύγου αὐτῆς; Τοιοῦτον ἦτο τὸ ζήτημα, ὅπερ προεβάλλετο ἢ δικαιοσύνη, ὅτε ἡ κυρία Κουριέρ παρέστη ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

ἀποβληθεῖς δασοφυλάξ τοῦ Κ. Κουριέρ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον, ὃ δὲ πατὴρ Δουβουά προσεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα πῆρ. Μετ' ὀλίγον οἱ Δουβουά ἠτοιμάζοντο ἵν' ἀπέλθωσιν, ὅτε ὁ πατὴρ μεταβουλεύσάμενος, — Τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν πορεύομαι εἰς Ἀζάην. Προτιμῶ μᾶλλον, λέγει, τρεπόμενος πρὸς τὸν υἱόν, νὰ σὲ συνοδεύσω οἰκάδε· ἐπειδὴ θέλω νὰ μάθω τὰ ἀποθάντα ἐκ τῆς υποθέσεως ταύτης, καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ ἐνοχλήθῃς. — Καὶ διὰ τί νὰ μὲ ἐνοχλήσωσι, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα ὁ Πέτρος Δουβουά; — Διότι, ἀποκρίνεται ὁ πατὴρ, ὑπῆρτης ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κουριέρ καὶ ἐνομιζέσθαι φίλος τῆς γυναικὸς σου. — Πῶθ' ἂν, λέγει τότε ὁ Πέτρος Δουβουά. Καὶ ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἔμειναν τρώγοντες καὶ πίνοντες ἐν τῷ καπηλεῖῳ μέχρι τῆς τρίτης μετὰ μεσημβρίας.

Ἡ Κυρία Κουριέρ ἀπέδωκε τὸ ἔγγραφο τῷ ἀνακριτῇ, λέγουσα ἡσύχως·

— Δὲν ἐνοῶ πῶς ταῦτα πάντα δύνανται νὰ ἐνοχοποιήσωσι τὸν Πέτρον καὶ Συμφοριανὸν Δουβουά, οἵτινες, σὰς βεβαίως, εἶναι τιμιώτατοι νέοι!

— Κυρία μου, ἀποκρίνεται αὐτῇ ψυχρῶς ὁ ἀνακριτῆς, ἀνάγκη πᾶσα πρὸς διαφώτισιν τῆς δικαιοσύνης, ἵνα ἔχωμεν τὴν κλεῖδα πολλῶν πραγμάτων, ὧν τὴν ἐξήγησιν ἀναμένομεν παρ' ὑμῶν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ ὀλίγου μοι εἶπετε ὅτι καθῆκον ὑμέτερον ἐνομιζέτε νὰ συντελέσητε εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν δολοφόνων τοῦ ὑμετέρου συζύγου, προτίθεται νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑμετέρων λόγων, παρακαλῶν ὑμᾶς ἵν' ἀποκριθῆτε προθύμως καὶ μετὰ παρρησίας πρὸς πάσας τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Ἐδεικνύετε δημοσίᾳ μεγίστην οἰκειότητα πρὸς τὸν Πέτρον Δουβουά, ἕνα τῶν κρατουμένων ἡδὲ ἀδελφῶν. Πολλάκις εἶδον ὑμᾶς οἱ περίοικοι περιπατοῦντας καὶ διαλεγόμενους πρὸς ἀλλήλους ἐρωτικῶς ἐν ταῖς πανηγύρεσι. Πολλάκις σὰς εἶδον τὴν νύκτα ἐξερχομένους τοῦ δάσους. Εἶναι ἀληθῆ ταῦτα;

Ἀπόκρισις. — Δὲν ἀρνούμαι.

Ἐρώτησις. — Καθὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως πληροποροῦμαι διετελεῖτε διγνοσοῦσα πρὸς τὸν σύζυγον ὑμῶν. Πρὸ τινων μηνῶν ἀνέστη τὸν ἵππον τῆς ἐπαύλειος μετὰ μεσημβρίας καὶ κατελίπατε τὴν Σαβονιέραν... πορευομένη ἴσως εἰς συνάντησιν τοῦ Πέτρον Δουβουά, τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγος ὑμῶν ἐξεδίωξεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν τοῦ οἴκου. Μετέβητε δὲ εἰς Καισαροδούον, ὅπου κατελύσατε ἐπὶ τινος ἡμέρας οὐχὶ ἐν τινι ξενοδοχείῳ, ἀλλ' ἐν τινι προαστείῳ, παρὰ τινι κηπουρῷ, ἀδελφῷ τοῦ ζυλεμπόρου Ἀρθὼδ, ὅστις, ὡς γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, εἶναι φίλος τοῦ Πέτρον Δουβουά. Ἀπεστείλατε τὸν ἵππον εἰς τὴν Σαβονιέραν μὴ ἀγγεῖλαισθαι πού ἦσθε· ὁ δὲ Παῦλος Κουριέρ, ἀνησυχῶν περὶ τῆς ὑμετέρας ἀπουσίας, ἀγανακτῶν ἐπὶ τῷ σκανδάλῳ, ἔβη ἢ φυγὴ αὐτῆ ἤγειρε περὶ αὐτὸν, καὶ ἴσως, τίς οἶδε, ζηλοτυπῶν, ἤρηνθησε παντοειδέως ὅπως μάθῃ πού ἐκρύβητε. Τέλος, μαθὼν ὅτι ξενοδόχος τις τοῦ Καισαροδούου ἐγνώριζε τὸ ἄστυρον ὑμῶν, ἀπέσπασε τὸ μὲν πειθῶ, τὸ δὲ δι' ἀπειλῶν τὴν ὑμετέραν διεύθυνσιν. Ἐπορεύθη δὲ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κηπουροῦ, καὶ ἐπανήγαγεν ὑμᾶς οἰκάδε ἐν τῇ διτρώχῳ αὐτοῦ ἀμάξῃ. Εἶναι τοῦτο ἀληθές;

Ἀπόκρισις. — Ταῦτα πάντα, κύριε, εἶναι ὑπερβολαί. Ἄφ' ἡμῶν τὴν ἐπαυλιν, οὐχὶ ὅπως

ἐπανίδω τὸν Πέτρον Δουβουά, ἀλλ' ὅπως ἀπαλαχθῶ τῶν καθημερινῶν ἐρίων.

Ἐρώτησις. — Ἄφ' ὅτου ὁ Πέτρος Δουβουά ἀπεβλήθη τῆς Σαβονιέρας δὲν ἐπαύσατε πᾶσαν πρὸς αὐτὸν σχέσιν. Κατὰ τινὰ δὲ δικαστικὴν κατ' οἶκον τοῦ πατρὸς Δουβουά ἔρευναν ἐν Cheillé ἐρεβήθησαν πολλὰ ἐπιστολιμαῖα περικαλύμματα, ἅτινα εἶναι ἰδιοχείρως ἐπιγεγραμμένα παρ' ὑμῶν. Ἐπέμπατε αὐτῶ τὰς ἐπιστολάς ταύτας μετὰ βιβλίων καὶ ἐφημερίδων διὰ τοῦ Ἄρῶ τοῦ φρουραγεμπόρου. Ἐγράφετε ἐκ Παρισίων καὶ ἐδέχεσθε τὰς ἀποκρίσεις του. Καὶ ἐφ' ὅσον ἦσθε ἐπὶ ἐν τῇ Σαβονιέρᾳ, λέγεται ὅτι ὁ Πέτρος Δουβουά περιεφέρετο νύκτωρ καὶ πολλάκις εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐπαυλιν κρυφίως;

Ἀπόκρισις. — Δὲν περιῶμαι νὰ ἀνακρίσω ταῦτα πάντα.

Ἐρώτησις. — Κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν ὑμῶν ὁ Κ. Κουριέρ ἔμαθεν ὅτι ὁ Πέτρος Δουβουά ἦτο κάτοχος ἐπιστολῶν τινων γεγραμμένων πρὸς αὐτὸν παρ' ὑμῶν, καὶ ἐπειράθη νὰ ἀγοράσῃ αὐτάς διὰ τοῦ δασοφυλάκος Λουὶς Φρεμὼν. Ἀλλ' ὁ Πέτρος Δουβουά ἀπεκρίθη· « Δὲν ἔχω ἐπιστολάς διὰ πολλῶν· ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχον τοιαύτας, δὲν θὰ ἐπώλουν αὐτάς ἀνθ' ὄλου τοῦ χρυσοῦ τοῦ κόσμου! »

Ἀπόκρισις. — Ἀλλὰ τέλος πάντων, κύριε, τί θέλετε; Σὰς εἶπον πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ποῦ τῶν λόγων μου βλέπετε τὴν ἐνοχλὴν τῶν ἀδελφῶν Δουβουά;

Ἐρώτησις. — Νομίζω ὅτι ἔχετε μεγάλην βοήθειαν πρὸς τὸν Πέτρον Δουβουά, καὶ ὅτι οὗτος εἶχε μέγα συμφέρον ἵν' ἀπαλαχθῇ τοῦ Κυρίου Κουριέρ, ὅπως δυνήθῃ νὰ ζῆσθαι ὑστερον ἀνέτως μετ' ὑμῶν. Ὁ Πέτρος Δουβουά, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Συμφοριανοῦ, ἐφρόνευσε τὸν ὑμετέρον σύζυγον, νομίζων ὅτι ἡ πρῆξις αὕτη ἔσται ὑμῖν εὐπρόσδεκτος.

Ἀπόκρισις. — Ἀλλὰ, κύριε, βεβαίως πλανᾶσθε. Ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι οὐδεὶς ἐφρόνευσε τὸν σύζυγον μου, ἐλπίζων ὅτι τοῦτο ἔσται μοι εὐχάριστον, καὶ ἐξ ἔρωτος πρὸς ἐμὲ. Ὁ Κ. Κουριέρ ἐφονεύθη, εἶμαι πεπεισμένη, διότι ἤθελε νὰ πωλήσῃ τὴν Σαβονιέραν, καὶ ὁ φονεὺς εἶναι ὁ Λουὶς Φρεμὼν. Ναί, κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ ἀνδρὸς μου. Νομίζω ὅτι βλέπω αὐτόν... Εἶναι εἰς τὸ δάσος, μεθῶν κατὰ τὸ σπήλαιον. Ὁ σύζυγός μου κάμνει αὐτῷ παρατήρησιν τινὰ ὀργίλως ἴσως... Ἡ ὀργὴ καταλαμβάνει αὐτόν... καί... φονεύει τὸν κύριόν του! Ὡ, ναί, αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ὁ φονεὺς.

Ἐρώτησις. — Ἀλλὰ τέλος πάντων, πόθεν τεκμαίρεσθε, κύριε, ὅτι ὁ Φρεμὼν εἶναι ἔνοχος; Ἀπόκρισις. — Ὑμεῖς δὲ πόθεν ὀρμώμενος κατηγορεῖτε τοῦ Πέτρον Δουβουά; Ὁ Φρεμὼν εἶναι ὑποκριτῆς, ψεύστης, ὁ δὲ Πέτρος Δουβουά εἶναι νέος τίμιος.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην καὶ τὰς ἐπομένους ἡ κυρία Κουριέρ δὲν ἔπαυσε κατηγοροῦσα τὸν Φρεμὼν ὡς τὸν μόνον δολοφόνον τοῦ ἀνδρὸς, καὶ συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, τῇ 27 Ἀπριλίου.

Ὁ ἀνακριτῆς ἠθέλησε νὰ κατάρχῃ τῇ ἐπαύριον ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Μοντεβζὼν ἐπιστολὴν τινὰ, ἣν ἡ κυρία Κουριέρ ὠμολόγηε ὅτι ἔγραψε διάμονον (poste restante) πρὸς τὸν Πέτρον

Δουβουά τῆ 9 Ἀπριλίου, ἦτοι τῆ προτε-
ραία τῆς δολοφονίας. Ἄλλ' ὁ μὲν διευ-
θυντῆς τοῦ ταχυδρομείου ἠρνήθη νὰ δώσῃ
αὐτὴν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὁ δὲ γενικὸς
διευθυντῆς τῶν ταχυδρομείων τῶν Πα-
ρισίων ἐπεδοκίμασεν αὐτὸν, συμμορφω-
θέντα πρὸς τοὺς τὰ ταχυδρομεῖα διέπον-
τας νόμους, καθ' οὓς οἱ ὑπάλληλοι τῶν
ταχυδρομείων ὀρκίζονται νὰ φυλάττωσι
τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν. Κατ' αὐτη-
σιν ἄρα τοῦ εἰσαγγελείως οἱ δύο ἀδελφοὶ
Δουβουά ἀφέθησαν ἐλευθεροί· ἐπειδὴ ἐκ
τῆς ἀνακρίσεως δὲν προέ-
κυψαν ἰκαναὶ κατ' αὐτῶν
ἐνδείξεις.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία
Κουριέρ, ἐκίνει πάντα λίθον
ὅπως παράσχη τῷ ἀνα-
κριτῇ ὑλικὰς ἀποδείξεις
τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Φρε-
μών. Τὸ στυπεῖον τὸ
ἐξαχθὲν ἐκ τῆς πληγῆς
τοῦ Κουριέρ ἦτο τεμάχιον
χάρτου ληφθὲν ἐκ τινος
περιοδικοῦ συγγράμματος
Feuilleton littéraire.
Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς πυρίτι-
δος ἡμικεκαυμένου τού-
του χάρτου ἠδύνατό τις
ἀκόμη νὰ ἀναγνώσῃ δύο
ἄκρα γραμμῶν καταλή-
γοντα εἰς τὰς λέξεις ταύ-
τας

. . . M. de Jouy
. . . ne grande idée.

Ἡ κυρία Κουριέρ πα-
ρῆκαλεσε τὸν στρατηγὸν
Χαζώ, συγγενῆ ὄντα αὐ-
τῆς, ἵνα ἐξετάσῃ ἐν Πα-
ρισίοις τὴν συλλογὴν τοῦ
συγγράμματος τούτου. Ἡ
σελίς, ἐν ἣ ἦσαν αἱ περὶ
ὧν ὁ λόγος γραμμαὶ, εὐρέθη
ἐν τῷ 13 φυλλαδίῳ τοῦ 1824 ἔτους. Καὶ
τῷ ὄντι ἐν τῷ ἐν τῇ Σαβοννιέρα κοιτῶνι
τοῦ Φρεμών εὐρέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 8, 9,
10, 11, 12, 14 καὶ 15 αὐγούστου.

Ὁ ἀριθμὸς 13 ἔλειπεν.

[Ἀκολουθεῖ.]

Ἡ τριακονταετής καὶ ὠραία κυρία Χ.. εἰ καὶ
ἔγγαμος, ἐσχετίσθη τυχαίως μετὰ τινος νέου ὑπαλ-
λήλου, ὃν ὑπερηγάγησεν.
Ἄλλὰ, μὴ δυναμένη νὰ ἐξέρχεται κατὰ βούλησιν
τῆς οἰκίας, ἔκρινε νὰ εἰσαγάγῃ ἐκ παντὸς τρόπου
τὸν ἔραστήν εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον, καὶ κατα-
στήσῃ αὐτὸν οἰκιακὸν φίλον.
Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκατόρθωτον. Ἐπειδὴ
ὁ νέος ἔραστής δὲν ἀνῆκε ποσῶς εἰς τὴν ἀριστο-
κρατικὴν κοινωνίαν τοῦ οἰκοδεσπότη, ὅστις ἄλλως
τε ἦτο λίαν φιλόποτος καὶ ζηλότυπος.
Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὐρεθῇ στρατήγημά τι. Καὶ
ἰδοὺ τί ἡ πονηρὰ καὶ ἀπιστος γυνὴ ἐμηχανεύθη
ὅπως ἀπατήσῃ τὸν ζηλότυπον αὐτῆς Ἄργον.

Πρωίαν τινὰ ἡ κυρία Χ... προσέρχεται κλαίουσα
πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὀδυρομένη ἀποκαλύπτει
αὐτῷ ὅτι τῆ προτεραία, ἐξερχομένη τοῦ θεάτρου,
ἀπόλεσε τὸ πολύτιμον αὐτῆς βραχιόνιον ἀξίας ἐπὶ
χιλιάδων φράγκων.

— Πῶς; λέγει ὁ ἀνὴρ, τὸ λαμπρὸν ἀδαμαντο-
κόλλητον καὶ σμαραγδωτὸν βραχιόνιον, τὸ ὅποιον
σοὶ ἔδωκα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς σου πρὸ
δύο μηνῶν;

— Φεῦ! ναί, ἀποκρίνεται ἡ νέα γυνή, ὑποκρino-
μένη μεγίστην θλίψιν.

— Καὶ τὸ ἔχασες χθὲς τὸ ἑσπέρας; Ἄλλὰ μοι
φαίνεται ὅτι δὲν ἐφόρεις αὐτό.

— Ὁ! οἱ ἄνδρες εἶναι πάντοτε οἱ αὐτοί. Ποτὲ
δὲν βλέπουσι τὴν στολὴν τῶν γυναικῶν τῶν...
ἀλλὰ πάντοτε τὴν τῶν ἄλλων. Ἄλλὰ τί ποιητέον
τώρα;

με... βλέπουσα τὸν εἰσερχόμενον ἔραστήν ἔτης
παρουσιάζοντα τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ψέλλιον, οὐχὶ
γυμνὸν, ἀλλ' ἐντὸς πυξίδος, φερούσης τὰ οἰκόσημα
καὶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ οἰκοδεσπότη, ἦτοι
οἷον ἐπεμψεν αὐτῷ τὸ κόσμημα προφυλακτικῶς ἡ
κυρία τῆ προτεραία διὰ τῆς ὑπηρετίδος.

Δικαστήρια καὶ διάζευξις.

Αἱ κυρίαὶ δὲν γνωρίζουσιν ἴσως τι ἀξίζει εἰς
στρουθοκαμήλος, οὐτίνος τὰ πτερὰ εἶναι οὕτω πε-
ρικτήτητα πρὸς στολισμὸν τῶν γυναικείων πλιν
καὶ ἐνδυμάτων.

Ἐν ἄρῳν ἔφθον καὶ δύο θήλειαι ἀξίζουσιν εἰ-
κοσιπέντε χιλιάδων φράγκων. Ἐν τῇ Εὐέλπιδι
Ἄκρη ὑπάρχουσιν ἐν τῷ παρόντι ὑπὲρ τὰς 22 χι-
λιάδας ἰδιωτικῶν στρουθοκαμήλων.

Ἐν ἔτει 1874 ἐπωλήθησαν
μόνον ἐν Πόρτ Ἐλισάβετ τριῶν
ἑκατομμυρίων φράγκων πτερὰ
στρουθοκαμήλων. Ἡ πρώτη
ποιότης τῶν λευκῶν πτερῶν
πωλεῖται ἐν Παρισίοις 3,800 φρ.
ἡ λίβρα.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμῃς; Τὸ ψέλλιον βεβαίως
ἔχῃ καὶ τὸ χειρότερον δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ πα-
ρὸν οὐδεμίαν ἐλπίς ἀντικαταστάσεως. Οἱ Τοῦρκοι
πληθύνουσι τόσον κακῶς τὰ μετοχικὰ χρεώγραφα.

— Δὲν ἀπαίτῳ νὰ μοι ἀγοράσῃς ἄλλο, ἀποκρί-
νεται προσβεβλημένη πως ἡ γυνή. Ἄλλ' ἄρά γε
δὲν εἶναι δυνατὸν... παραδείγματος χάριν... ἵνα
ἀγγελίης διὰ τῶν ἐφημερίδων... καὶ τοιχοκολλημά-
των... ὑποσχόμενος γενναίαν τινὰ ἀμοιβὴν εἰς ὃν
τινα ἀποδώσῃ τὸ εὐρεθὲν κόσμημα εἰς τὸν κύριόν
τοῦ;

— Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο εἶναι μάταιος κόπος.
Ἄλλὰ... ἄφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω...

Καὶ τῷ ὄντι τῆ ἐπαύριον αἱ ἐφημερίδες καὶ αἱ
ἀγγελίαι διέδιδον πανταχόσε τῆς πρωτευσίας τὴν
εἰδῶσαν τοῦ ἀποδεδειγμένου κοσμήματος καὶ τὴν ὀρι-
σθεῖσαν ἀμοιβήν.

Δώδεκα δὲ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀγγελιῶν
ὄραις ὁ Κ. Χ. ἐδέχτο τὴν ἐπίσκεψιν νέου τινος
ὅστις ὀμολόγησεν ὅτι ἦτο ὁ εὐτυχὴς εὐρέτης τοῦ
ἀπολεσθέντος κοσμήματος.

— Τὸ βραχιόνιον σου, ἀγαπητή! Τὸ βραχιόνιον
σου εὐρέθη τέλος πάντων. Ἰδοὺ ὁ εὐρὸν αὐτό, ἀνα-
κράζει περιχαρὴς ὁ ἀνὴρ.

Ἄλλ' αἴφνης ἡ κυρία ὠχρᾶ, ταράττεται... τρέ-

Ἐκδότης τις τῆς Φιλαδελφίας
ἠγόρασε 500,000 φράγκων τὸ
δικαίωμα τοῦ δημοσιεῦσαι ἀπο-
κλειστικῶς τὸν κατάλογον τῶν
πραγμάτων, ἅτινα μέλλουσι νὰ
ἐκτεθῶσι ἐν τῇ προσεχεῖ παγκο-
σμίῳ ἐκθέσει τῆς πόλεως ταύ-
της. Τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν 500,000
φράγκων ἐπληρώθη ἐκ προκα-
ταβολῆς.

Κατὰ τὰς τελευταίας βου-
λευτικὰς ἐκλογὰς ἐν Γαλλίᾳ
ἀναβάνησαν 2,660 ὑποψήφιοι,
ἐξ ὧν ἐξελέγησαν 532 βουλευ-
ταί. Ὑπολογίζοντες ὅτι ἕκαστος
ὑποψήφιος ἐξώδευσε 10,000 φρ.
πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς
αὐτοῦ, [εὐρίσκωμεν ὅτι ἐξωδεύ-
θησαν μόνον ὑπὲρ τῶν ἐκλογῶν
26 ἑκατομμύρια καὶ 600,000 φρ.
ἰσοφαρίζοντα πρὸς τὰ ἐτήσια
εἰσοδήματα τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΝΕΟΣ
ΕΡΩΤΗΡΑΤΟΣ.

Τὸ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων
ὑπουργεῖον ἐκήρυξε πρὸ τινων
ἡμερῶν τὴν κατάσχεσιν τῆς κινή-
της καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ
ζωγράφου Κουρβέτ, καταδικασθέντος, ὡς γνωστὸν,
ἵνα πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπανορθώσεως τῆς ἐν τῇ
πλατεῖᾳ Vendome στήλης Ναπολέοντος τοῦ πρώτου,
ἣν αὐτὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ κατέβριψαν ἐπὶ τῆς
Δημαρχίας.

Ὁ ζωγράφος Κουρβέτ θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸν
βανδαλισμὸν αὐτοῦ. Τὰ ἔξοδα τῆς ἀπανορθώσεως
τοῦ μνημείου ἀναβαίνουν εἰς 361,550 φρ., ἡ δὲ
περιουσία αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς φρ. 350,000.

Τὸ περίφημον « τέλος πάντων κατορθώσαμεν νὰ
χρεωκοπήσωμεν » ὑπερέβησαν ἑσχάτως ἐν Παρι-
σίοις αἱ ἀγγελίαι ἐνὸς καταστήματος διαλυομένου,
ἔχουσα οὕτως.

Μεγάλα καταστήματα.
ΤΟΙ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.
Σπουδαία διάλυσις.
ΔΙΔΟΜΕΝ ΔΑΡΕΨΑΝ.

μῖαν φωτογραφίαν ἐσμαλτωμένην, καὶ ἐνὸς μηνὸς
μαθημάτων (δύο καθ' ἑβδομάδα), μουσικῆς εἰς πάντα
ἀγοράζοντα οἷον δῆποτε πρᾶγμα ἀξίας δεκαπέντε
φράγκων. Ὁ ἀγοραστὴς δύναται νὰ απαιτήσῃ τὴν
ἀλλαγὴν τῆς διδασκαλίας τῆς μουσικῆς ἂν αὐτὴ
μὴ ἀρέσκη.

Le gérant responsable P. LAGIER.